ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради України ◆ № 62 (312) ◆ Субота, 4 квітня 1992 року ◆ Ціна 2 крб.

Читайте в номері

12

ПОВЕРНУВСЯ ЧЕРЕЗ РОКИ, ЧЕРЕЗ ВІКИ

Інтерв'ю дає проректор міжнародного Університету «Києво-Могилянська академія» Вадим ЗУБКО.

У наступному випуску

ВИРОК ПІСЛЯ ВИРОКУ

Про деякі аспекти історії екс-агентів КДБ після ознайомлення з матеріалами судового засідання.

ПРИ КАБІНЕТІ Міністрів України створено Державне агентство України з авторських і суміжних прав. Діятиме відомство на базі Українського республіканського агентства з авторських прав, що ліквідовується.

ПОНАД 400 тисяч злочинів зареєстровано минулого року в Україні. Загальне зростання злочинності становило майже 10 відсотків. Різко зросла групова злочинність. Ці факти наводились на проведеному 2 квітня брифінгу в МВС України.

ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМ ІТАР — ТАРС глядачі авіашоу, яке відбудеться в Кубінці (Москва) 11 квітня, не зможуть побачити 6 стратегічних бомбардувальників ТУ-160, ТУ-22МЗ і ТУ-16. Міністерство оборони України відмовилося дати «добро» на їх переліт до Росії.

ЗАСІДАННЯ РАДИ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

2 квітня під головуванням Президента України Л. Кравчука відбулося розширене засідання Ради оборони. Були розглянуті питання, пов'язані з розробкою воєнної доктрини, ліквідацією ядерної зброї, розташованої на території України, заходи щодо зміцнення нашого Державного кордону.

Обговорено ряд документів, що будуть внесені на розгляд Верховної Ради України.

З розглянутих питань прийняті відповідні рішення.

Цитата дня

У Румунії досить складне соціально-економічне становище, щоб вона змогла дозволити втягти себе в яку-небудь військово-політичну авантюру. Виходячи з цього, Румунія не має наміру втручатися в конфлікт у Придністров'ї.

Із заяви у Москві румунського посла Василе ШАНДРУ.

ПОЧЕСНИЙ КОНСУЛ В АФІНАХ

Віднині інтереси нашої молодої держави у Греції представлятиме громадянин цієї країни Ставрос Папагеоргіу. 2 квітня міністр закордонних справ України Анатолій Зленко вручив йому патент про призначення його почесним консулом України в Афінах з консульським округом Грецька Республіка.

Таке призначення у дипломатичній діяльності нашої держави, підкреслив Анатолій Зленко, здійснюється вперше. Ставрос Папагеоргіу — відомий бізнесмен не тільки у своїй країні, а й в усьому світі. Він протягом ряду років активно співробітничає з Україною і прагне подати нам максимальну допомогу в економічному становленні нашої незалежної держави.

АВАРІЯ. Є ЖЕРТВИ

Сильний вибух пролунав над дахом одного з цехів Харківського м'ясокомбінату. Три працівники, які виконували ремонтні роботи, загинули відразу, четвертий помер у лікарні.

Як повідомили в УВС області, причина трагедії в порушенні технологічної дисципліни: не витримала різкого збільшення тиску ємкість для накопичення пари. Вважати цей випадок диверсією, сказав начальник карного розшуку Ю. Смирнов, немає жодних підстав. Остаточні висновки — за спеціальною комісією, що веде розслідування.

ДИТЯЧІ СПОРТШКОЛИ: ЧИ Є НАДІЯ ВИЖИТИ?

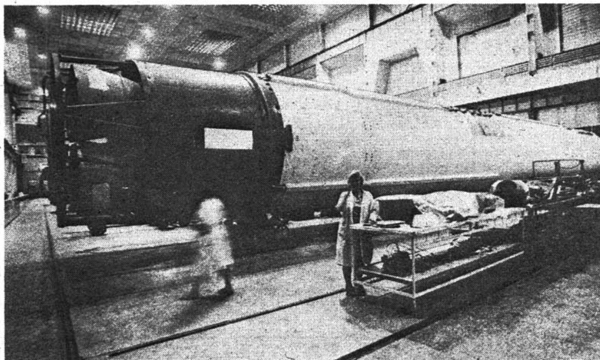
Ситуації, що склалася у системі фізичної культури та спорту, питанням олімпійського руху була присвячена прес-конференція у Києві, в якій взяли участь міністр у справах молоді та спорту Валерій Борзов і голова постійної Комісії Верховної Ради України у справах молоді Анатолій Матвієнко. Мова йшла, зокрема, про скрутне фінансове становище, у якому опинилися сьогодні дитячо-юнацькі спортивні школи.

Торкаючись олімпійських питань, міністр нагадав, що об'єднана команда СНД, у складі якої виступатимуть українські спортсмени, є командою добровільного об'єднання, а не конкретної країни, тому на честь переможця лунатиме гімн і підніматиметься прапор його країни. Національний прапор України буде також, разом з іншими, на всіх спортивних спорудах олімпійської Барселони.

ЗА ЯКИМ ПРАВОМ!

Президент Росії Борис Єльцин заявив, що в разі будь-чиїх спроб односторонньої зміни статусу Чорноморського флоту Росія «буде змушена взяти флот під свою юрисдикцію з наступною передачею до складу Стратегічних сил СНД».

Добрі людські руки печуть запашні короваї.

А ще — «випікають» ракети з ядерними боєголовками. Хоча зараз уже так: або — або. Або хліб на столі, мирна праця, багата держава. Або наїжачений, озброєний до зубів голодний край.

ХЛІБ І РАКЕТИ

Очевидно, ще ніколи дорога до великого хліба не була такою важкою. Зерно тільки-но падає в розорану ріллю. Хлібороби скаржаться: не вистачає пального, запчастин до тракторів, сівалок, комбайнів, обмаль людей. Втрачено почуття господаря на землі.

І все ж, хай буде благословенною єдина битва під вічним небом — битва за урожай! І ми її попри всі труднощі не маємо права програти.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У БУХАРЕСТІ КАЖУТЬ: «НАША СЕСТРА УКРАЇНА»

У до краю ущільненій програмі другого дня перебування з офіційним візитом в Румунії делегації Верховної Ради України була своя, можна сказати, головна подія — відвідання пленарного засідання Палати депутатів. Її голова професор Дан Марціан, а також голова Сенату академік Александру Бирледяну тепло привітали першу офіційну делегацію незалежної України в Румунії. На засіданні виступив Голова Верховної Ради України І. Плющ. (Виступ надруковано у вчорашньому номері газети).

Потім відбулася зустріч з лідерами парламентських груп обох палат. Людей різної політичної орієнтації цього разу об'єднала спільна позитивна оцінка візиту в Румунію української парламентської делегації. Щодо слів, винесених у заголовок, то вони належать лідеру парламентської групи Фронту національного порятунку Думітру Радаучаво. А ось висловлювання інших політичних діячів: «Цей візит — важливий крок у розбудові румунсько-українських відносин», «У майбутньому нас чекає широке співробітництво на благо наших народів», «Я почуваю себе як між братами». В ході розмови звучала й така оцінка: «Народження Української держави змінює базу демократів, розширює зону, де пріоритетом є права людини».

І. Плющ зупинився на головних проблемах розбудови незалежної Української держави, ролі у цьому процесі Верховної Ради. Щодо українсько-румунських відносин, то вони лише започатковуються. Важлива роль тут належить зміцненню міжпарламентських зв'язків. Саме у цьому — мета нашого візиту, сказав Голова Верховної Ради України.

Обмін думками з питань, що становлять взаємний інтерес, відбувся і під час бесіди І. Плюща з А. Бирледяну та Д. Марціаном.

Члени парламентської делегації зустрілися з колегами, які працюють у комісіях парламенту Румунії.

Того ж дня І. Плющ, А. Бирледяну і Д. Марціан підписали протокол про зв'язки між Верховною Радою України та парламентом Румунії. Він передбачає встановлення безпосередніх контактів на рівні голів парламентів двох країн та їхніх заступників, голів постійних комісій і парламентських груп. Буде створено спеціальні парламентські групи дружби. При цьому йдеться не тільки про зв'язки міжпарламентські, але й на рівні місцевих органів влади. Заохочуватимуться зв'язки і співробітництво між політичними партіями, громадськими організаціями, навчальними закладами, засобами масової інформації, а також окремими громадянами. Передбачається співробітництво у сфері прав людини, включаючи права національних меншин.

— Для мене сьогоднішня розмова була зразком дипломатії і дружньої відвертості, — сказав міністр закордонних справ Румунії Адріан Настасе після завершення зустрічі з делегацією в другій половині дня. І він мав рацію. В дусі взаєморозуміння, доброї волі й поваги до національних інтересів були обговорені двосторонні відносини. Їхня визначальна концепція, на думку румунської сторони, така: слід зняти з порядку денного питання, які поки що не можна розв'язати.

Треба зробити все можливе для мирного вирішення гострих питань, що призвели до конфлікту у Придністров'ї, наголосив І. Плющ. Під час обговорення проблеми, яка хвилює усе світове співтовариство, з румунської сторони було дано високу оцінку конструктивної позиції України.

Торкаючись питання міждержавних зв'язків, голова Комісії Верховної Ради України у закордонних справах Д. Павличко зауважив: «Відсутність нашого посольства в Бухаресті зумовлена лише фінансовими, а не політичними міркуваннями».

Взаємним пошуком шляхів активізації економічного співробітництва між двома країнами була пройнята розмова нашої делегації з міністром зовнішньої торгівлі та туризму Румунії Константином Фота.

Старовинною українською піснею привітали членів делегації студенти — члени української громади в Румунії. Ця зустріч, що відбулася на факультеті іноземних мов та літератур Бухарестського університету, була своєрідним емоційним піком другого дня візиту.

* * *

З квітня відбулась зустріч делегації Верховної Ради України з Президентом Румунії Іоном Ілієску. В дусі дружби і взаєморозуміння були обговорені питання розвитку і вдосконалення двосторонніх відносин. Голова Верховної Ради України І. С. Плющ передав І. Ілієску лист Президента України Л. М. Кравчука.

Українська делегація зустрілась також з Прем'єр-міністром Румунії Теодором Столожаном. В центрі уваги були проблеми економічного співробітництва.

Програма перебування українських парламентаріїв у Бухаресті завершилась прес-конференцією, під час якої І. С. Плющ і члени делегації відповіли на численні запитання румунських та зарубіжних журналістів.

У другій половині дня делегація Верховної Ради України відбула до Сучавського повіту, де компактно проживають тисячі українців.

Прес-центр ВР України.

Військо

ЗНІМІТЬ ВУАЛЬ, ПАНОВЕ ГЕНЕРАЛИ!

У Києві відбувся черговий тур переговорів між командуванням Об'єднаних збройних сил СНД та Міністерством оборони України.

Представницьку генеральську делегацію з Москви очолював головнокомандуючий ракетними військами стратегічного призначення (РВСП) генерал армії Ю. Максимов, українську — перший заступник міністра оборони генерал-лейтенант І. Біжан.

Переговори ці тривають уже три місяці. Їхня мета — знайти прийнятний для обох сторін варіант визначення частин і з'єднань так званих сил стратегічного призначення і розподіл їхніх озброєнь, техніки та майна.

Термін «сили стратегічного призначення» став своєрідною удавкою, який використовує Москва, щоб якомога більше пограбувати національне військо України. Ховаючись за демагогічними деклараціями про необхідність захисту всіх країн СНД, Росія намагається спочатку, на першому етапі, включити до переліку сил стратегічного призначення Чорноморський флот, противоповітряну оборону, ракетні війська, дальню та військово-транспортну авіацію, повітряно-десантні війська, а потому, оголосивши їх під юрисдикцією Росії, конфіскувати, як це нещодавно вона зробила з 14-ю армією в Молдові.

Цього разу емісари з Москви привезли скоригований Б. Єльциним перелік, погодившись з яким, українська армія стане фактично небоєздатною.

Генерал Максимов намагався бути дипломатом. Хитрував, використовував демагогію, вводив партнерів в оману. Але такою його поведінка була доти, доки І. Біжан не звернувся до фактів. Він зазначив, що ще в Алма-Аті та Мінську глави держав СНД чітко визначили: перелік сил стратегічного призначення складається країнами, на теренах яких ці сили розташовані. Окрім того, Україна не вважає стратегічними без'ядерний Чорноморський флот, військово-транспортну авіацію, десантні війська, РЛС (радіолокаційні станції) тощо. Не кажучи вже про ремонтні бази, госпіталі, санаторії, які також генералітет колишнього СРСР вніс до переліку.

Генерал-лейтенант І. Біжан також звернувся до учасників київського раунду переговорів із запитанням: «Чому командування Об'єднаних збройних сил СНД репрезентують лише генерали з Москви?». І тут москвичів підвів перший заступник головнокомандуючого Військово-морським флотом адмірал флоту І. Капітанець. Він услід за Єльциним почав торочити: «Черноморский флот был, есть и будет российским».

Все відразу стало зрозуміло. Ні за яку СНД панове генерали не вболівають. Вони мають чітку вказівку політичного керівництва Російської Федерації і маршала Є. Шапошникова у будь-який спосіб — обманом, погрозами, викручуванням рук — забрати під виглядом турботи про СНД якомога більше військової техніки, озброєнь, майна з тим, щоб потім використати їх для озброєння армії Росії або на продаж за ВКВ за кордон.

На Чорноморському флоті це вже почали робити. Продано перші чотири підводні човни. Головком Чернавін направив у Севастополь директиву, в якій вимагає від Касатонова негайно (до 15 квітня) передати аеродроми ЧФ російській комерційній організації «Військові авіатори».

Сам адмірал Чернавін, наплювавши на будь-який етикет, не попередивши про свій візит ні Міністерство оборони України, ні цивільні власті, прибув у порт сусідньої незалежної держави Севастополь, де розгорнув бурхливу діяльність по розправі з інакомислячими, себто з тими, хто присягнув на вірність українському народові. Зухвальство адмірала воістину не знає меж.

На переговорах І. Капітанець не зміг навести бодай одного більш-менш прийнятного аргументу. Як заклинання він повторював, що 80 відсотків кораблів ЧФ належатиме СНД, над ними незабаром замайорить андріївський прапор, а на закінчення своєї тиради договорився навіть до того, що Крим — це не Україна. Отакої!

Не дуже відстав від «флотоводця» і командуючий військово-транспортною авіацією генерал-полковник В. Єфанов. Він звів свій монолог до висновку, що військово-транспортна авіація — це унікальне авіаоб'єднання, яке мають лише США та СНД, його не можна розтягувати по національних квартирах (ще донедавна таку ж термінологію використовував маршал Язов, коли чинив опір створенню національних армій). Але генеральські «аргументи» — це казочки для легковірних. Будь-який прапорщик знає, що ВТА — це допомога цивільній авіації, перевезення народногосподарських вантажів, валюта нарешті. На якій підставі Москва намагається забрати шість авіаполків ВТА, дислокованих в Україні? Адже відношення такої кількості літаків до загальної (всього ВПС колишнього СРСР мали 21 полк ВТА) цілком адекватне внеску України в загальносоюзний «котел».

Висновок, який зробили учасники переговорів від Міністерства оборони України, однозначний — припинити діалог з командуванням так званих Об'єднаних збройних сил СНД. Ця назва — вуаль, за якою чітко проглядає хижий оскал новітнього імперіаліста. Отож, і за стіл переговорів треба сідати не з людьми, які репрезентують неіснуючу державу, а з фахівцями Міністерства оборони І на їхні зазіхання на Чорноморський флот, авіаполки в Узині та Прилуках висунути контрпретензії — на Тихоокеанський флот та авіацію на летовищах в Пермі та Ярославлі. Чим, цікаво, крити муть тоді?

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ.

АДМІРАЛОВІ ВВИЖАЮТЬСЯ ВОРОГИ

У Севастополі відбулася зустріч представників Севастопольського гарнізону і громадських організацій міста з головнокомандуючим Військово-Морським Флотом СНД адміралом флоту Чернавіним. У першій частині свого виступу головнокомандуючий змалював начебто складну військово-політичну ситуацію у світі. Витягнув із заплісняволого арсеналу часів «холодної війни» старі байки про агресивні наміри США, Туреччини, Англії та інших капіталістичних країн. Адміралові, як і в застійні часи, знову ввижаються вороги.

Значна частина виступу була присвячена проблемам Чорноморського флоту. Адмірал піддав різкій недипломатичній критиці пропозицію Української держави щодо флоту, а офіцерів та мічманів, які склали присягу на вірність Україні, назвав зрадниками. Чернавін знову нагадав слова Єльцина, що «Чорноморський флот був, є й буде російським», а також висловлювання Хасбулатова, що Росія не дозволить відібрати її армію і флот.

До адмірала було всього лише два запитання. Присутні перелякалися не на жарт. Вже після зустрічі в натовпі запитували: «Що це, увертюра до прокомуністичного перевороту?», «Чернавін жадає крові» і т. ін.

Чому Чернавін приїхав до Севастополя? Офіційно про це ніхто не говорив. Дехто каже, що начебто для зустрічі з Л. Кравчуком. Але в штабі флоту цього не підтвердили. Приїзд супроводжувався нагнітанням антиукраїнської істерії. В клубах військових частин та на кораблях показували фільми, в яких у спотвореному вигляді представляється позиція нашої держави і Президента Л. Кравчука щодо Збройних Сил України і Чорноморського флоту зокрема.

Олександр ПІЛАТ,
власний кореспондент «Голосу України».
Севастополь.

БАГАТОТИРАЖНА БРЕХНЯ ХРІЄНКА

в «Сільських вістях» і «Вестнике Чернобыля»

В «Вестнике Чернобыля» № 20 (березень 1992 р.) надруковано наклепницький опус Миколи Хрієнка «Лжеликвидаторы». Брехню цього автора охоче переповіли в стислому вигляді «Сільські вісті» за 2 квітня ц. р.

Йдеться в цих публікаціях про те, що ряд членів редколегії «Голосу України» одержали посвідчення ліквідаторів Чорнобильської трагедії, «вдавшись до фальсифікацій і підтасовок». Щоб не витрачати багато газетного місця на спростування, скажемо одне: журналісти «Голосу України», на яких зведено наклеп, подадуть позов до народного суду саме про наклеп, а також про образу честі й гідності. Ми переконані, що суд, ознайомившись з відповідними матеріалами, поставить наклепників на місце, назве речі своїми іменами.

Сергій ПРАВДЕНКО,
головний редактор «Голосу України».

Указ Президента України

ПРО ПРИЗНАЧЕННЯ МІНІСТРА ЗВ'ЯЗКУ УКРАЇНИ

1. Призначити Проживальського Олега Петровича Міністром зв'язку України.
2. Указ набуває чинності з дня його підписання.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ
1 квітня 1992 року.

Купони набирають сили

Рішенням Кабінету Міністрів України розширено сфери обігу купонів багаторазового використання. Встановлено, що з 1 квітня 1992 року усі грошові виплати населенню України, включаючи заробітну плату, пенсії, стипендії, компенсації, допомогу, плату за здану сільгосппродукцію та інші види грошових виплат, здійснюються купонами багаторазового використання на повну суму цих виплат.

За бажанням громадян до 30 процентів зазначених виплат вони можуть одержувати в карбованцях.

Грошові виплати громадянам держав — учасниць СНД та іноземним громадянам, які працюють на території України, здійснюються за їхнім бажанням як у купонах, так і в карбованцях. Грошові виплати на відрядження до держав — учасниць СНД отримують у карбованцях. За бажанням громадян виплачуються купонами грошові заощадження, внесені до установ банків України у карбованцях.

Кабінет Міністрів України погодився з пропозицією урядової комісії по оперативному вирішенню питань, пов'язаних із введенням в обіг купонів багаторазового використання, про впровадження з 1 квітня ц. р. розрахунків з населенням за побутові послуги, в громадському харчуванні та інших сферах, визначених комісією, як у купонах, так і в карбованцях.

Прес-служба Прем'єр-міністра України.

БАЗОВІ ГАЛУЗІ ВТРАЧАЮТЬ БАЗУ

Саме так можна коротко охарактеризувати ту ситуацію, в якій вони опинилися. Бо, скажімо, падіння обсягів виробництва за два місяці проти аналогічного періоду минулого року збільшилося на 18,6 відсотка, а в окремих галузях — на 24 відсотки. Це дуже тривожний симптом, бо за підрахунками спеціалістів, якщо цей показник становитиме понад 24 відсотки, може початися необоротний процес. Коли ж до цього додати, що сьогодні підприємства недоодержують за угодами понад 20 відсотків потрібної сировини та устаткування, то криза набуває ще зловіснішого вигляду. Наприклад, через нестачу енергоносіїв може бути зірвана робота металургійної промисловості, що в даний час дещо стабілізувалася. А це, в свою чергу, тягне за собою непостачання металу, і тоді бюджетні втрати становитимуть близько 35 мільярдів карбованців.

Про це йшлося під час зустрічі директорів підприємств базових галузей із представниками Кабінету Міністрів, Національного та експортно-імпортного банків, Міністерства фінансів, Державної думи та Верховної Ради, що відбулася в Києві.

Що найбільше хвилює підприємців у сучасних умовах? Це питання податкової політики, взаємовідносин між урядом та промисловцями, зовнішньоекономічної діяльності, фінансовий стан підприємств та проблеми забезпечення матеріально-технічними ресурсами. І, звичайно ж, не обійшлося без обговорення концепцій економічного розвитку України, що їх запропонували В. Лановий та О. Ємельянов.

Візьмімо хоча б валюту підприємств, що лежить на рахунках Зовнішекономбанку колишнього СРСР. Після того як його переведено під російське підпорядкування, рахунки було заморожено, і скоріш за все вони так і залишаться в їх «вічній мерзлоті». За словами голови правління Експортно-імпортного банку України С. Єременка, це — звичайний розбій на великій дорозі і пограбування України на 500 мільйонів інвалютних карбованців, з яких 50 мільйонів належать приватним особам. Російська ж сторона заявила, що ці гроші пішли на оплату зовнішнього боргу. Тож у підприємств залишилися тільки рахунки. Правда, хто спритніший та далекоглядніший, той встиг перевести свої гроші до банків країн Європи. Але яка від цього користь Україні? І хоча голова правління Експортно-імпортного банку України закликав переводити валюту до його банку, недовіра у підприємців залишається. Хто дасть гарантії, що завтра й тут їх не буде експропрійовано.

Однак шукати вихід із ситуації потрібно, бо сьогодні, за скромними підрахунками, в західних банках є валютні рахунки на сотні тисяч. А вони могли б працювати на Україну. Може, й справді вихід у пропозиції С. Єременка: якщо підприємства переведуть свою валюту, що залягла в зарубіжних банках, до України, то тоді остання може взяти на себе деякі зобов'язання по поверненню грошей, які були на рахунках Зовнішекономбанку колишнього СРСР.

Дискусія про податкову політику також виявила гострі кути, що існують між урядом та підприємцями. Останні вимагають істотного їх зменшення, а Міністерство фінансів продовжує триматися за кабальні ставки, щоб латати бюджетні дірки. А оскільки проект бюджету на другий квартал уже складений, то це означає, що Мінфін до останнього триматиметься за свої прогнози, хіба що депутати внесуть деякі корективи. Бо на думку заступника міністра фінансів В. Ільїна, наприклад, про скасування чи зменшення податку на добавлену вартість поки що не йдеться.

Натомість віце-прем'єр міністр В. Лановий вважає, що ставки податку на добавлену вартість потрібно поступово знижувати з 28 до 19 відсотків, бо сьогоднішні ставки не стимулюють виробництва. Тож є всі підстави вважати, що навіть якби цей податок становив 13—15 відсотків, то бюджет мав би більше надходжень, ніж за сьогоднішньої ситуації. Крім того, В. Лановий запропонував підприємцям звернутися до уряду та Верховної Ради із пропозицією замінити неекономічний податок на доход податком на прибуток. Нагальною також є проблема зменшення податку на посередницьку діяльність з 75 аж до 18 відсотків. Бо інакше біржі та брокери переведуть свої контори до Росії чи країн Балтії. А це ще один мінус у державному бюджеті.

Сергій ЛАВРЕНЮК, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Актуально

Доживемо до понеділка

Офіцери дислокованої у Молдові 14-ї армії вирішили не наполягати на виконанні їхнього ультиматуму про припинення боїв у Придністров'ї й дочекатися результатів переговорів узгоджувальної комісії, що тривають у Кишиневі. У самому ж ультиматумі говорилося: «Якщо провокації на Лівобережжі не припиняться, то армію буде приведено в повну бойову готовність». Однак, за нашою інформацією, до Бендер все-таки введено армійські підрозділи разом з танками Т-72.

Тим часом, як стало відомо з вірогідних джерел, призначену на вчора зустріч у молдовській столиці міністрів закордонних справ Росії, України, Молдови та Румунії перенесено на понеділок.

Всесвітній банк попереджає

Протягом наступних двох років у колишньому СРСР не слід очікувати збільшення виробництва харчових продуктів. Такий висновок зробили експерти Всесвітнього банку, вивчивши стан сільського господарства в колишніх радянських республіках. На їхню думку, до закінчення ринкових реформ на селі державам СНД доведеться щороку імпортувати продовольство на суму 11 мільярдів доларів.

За повідомленням наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

Прикордоння: турбот вистачає

Комісія Верховної Ради України з питань правопорядку і боротьби із злочинністю повідомляє, що за минулі дві доби ситуація у Придністров'ї ускладнилася. Поблизу села Варниця тривали бої. Молдовська сторона застосувала бронетехніку. Під час збройних сутичок п'ять чоловік загинуло і 12 поранено. Біля товарної станції Бендери обстріляно рейсовий автобус. Вертолітники 39-ї авіаескадрильї 14-ї армії, яка дислокується в Тирасполі, оголосили, що знищать бронетехніку в разі її застосування проти придністровців.

Виконуючи Указ Президента України від 17 березня 1992 року, органи внутрішніх справ продовжують забезпечувати правопорядок у зоні особливого режиму. Оперативні штаби УВС прикордонних областей спільно з прикордонниками, Службою безпеки, Національною гвардією вживають заходів до захисту особливо важливих об'єктів, мостів, місць зберігання зброї, грошей, наркотичних речовин. За період з 17 по 31 березня в зоні особливого режиму вилучено 112 одиниць вогнепальної зброї, в тому числі 15 автоматів, один пістолет, 97 мисливських рушниць, 34 ручні гранати, близько 3400 патронів, 135 одиниць холодної зброї. Тільки в районах Одеської області запобігли майже 180 спробам проникнення різних озброєних груп та окремих осіб на територію України, а також 900 спробам незаконного вивезення з республіки товарів народного споживання на суму 12 мільйонів карбованців.

БЕНЗИН ВАШ — ІДЕЇ НАШІ

Такої скрути з пальним Україна ще не знала. Не мав таких турбот і директор Лисичанського нафтопереробного заводу, а віднедавна і президент компанії «Укрнафтохім» ВОЛОДИМИР ГОРЮНОВ. Найперше, з чим він розібрався на новій посаді, — критична ситуація склалася не з чиєїсь злої волі, а розвинулася об'єктивно, як результат чинників, значення яких навіть важко визначити. Хоча кінці в основному обриваються на різкому зниженні видобутку нафти. Нещодавно В. Горюнов у складі делегації, очолюваної В. Фокіним, побував у Тюмені. Саме з розповіді про його поїздку на Далеку Північ і розпочалася наша розмова.

— Найбільший нафтодобувний регіон в минулому році недодав майже 100 мільйонів тонн. Іде практично необоротний процес, який можна зупинити тільки великими інвестиціями. А вкладати їх ніхто не хоче. Ані у вигляді грошей, ані матеріалів, ні робочої сили. Хіба окрім України. Частка України в постачанні номенклатури обладнання переважає навіть власне російські вкладення. Заводи в Дніпропетровську, Нікополі, Харцизьку працюють тільки на Сибір.

Може, це і пройшло повз увагу широкої публіки, але фактично наші зв'язки останнім часом ще більше поглибилися. Приїздили дві делегації нафтодобувних об'єднань Тюмені, два візити у відповідь зробили представники українських заводів. Остання урядова делегація практично завершила цю роботу. Підписано договір між Україною і адміністрацією Тюменської області, який передбачає і перспективу, і сьогодення.

— Отже, Єльцин не закриває «крана»?

— У таких зворотах забагато алегорії і фантазії преси. Насправді ми не маємо ніяких даних, що уряд Росії має наміри припинити постачання нафти в Україну. Непокоїть горезвісний залишковий принцип, бо завантажуються сировиною передусім російські нафтопереробні заводи.

— А нових партнерів у вас не передбачається?

— Є плани щодо іранської нафти. Але це буде не швидко і не розв'яже проблеми. Там обсяги обмежуються можливостями зливу Одеського порту і не перевищатимуть чотирьох мільйонів тонн на рік.

Тюмень не можна скидати з рахунку ще й з тієї причини, що там працюють близько півмільйона українців. Плюс 16 тисяч вахтовиків. Промислова «діаспора» заявляє: «Якщо нам гарантують соціальний захист, не відчуватимемо себе відрізаними від України, то зробимо все, щоб нафта була!»

Без цих кадрових спеціалістів Тюмень зупиниться. Місцева адміністрація добре розуміє таку загрозу. В договорі якраз і обумовлено, що українські робітники повинні працювати не на підрядні за гроші, а бути власниками тієї нафти, яка добувається їхньою працею і нашим обладнанням.

— Росії просто нікуди подітися?

— Можна й делікатніше сказати. Ми домовилися про створення спільних підприємств, які володітимуть часткою фондів і капіталу і тут, і там. Указ Єльцина вже передбачив кооперування на зразок концесій окремих нафтоносних площ і оренди низькодебетних свердловин. Створено повноважні представництва в Тюмені й у Києві, які організовуватимуть підготовку пакету документів для майбутніх СП, контролюватимуть хід робіт, постачання обладнання і нафти.

— Ви вилітаєте на південь республіки. Це пов'язано з сівбою? Наскільки їй загрожує паливна криза?

— Виходячи з нинішньої можливості вироблення бензину й дизельного палива, їх на весняно-польові роботи стане. Щоб порятувати агропромисловий комплекс, довелось урізати фонди іншим. Далі полегшає. Таких масових витрат на селі вже не буде. До того ж, частину бензину-сирцю купуватимемо просто з російських заводів.

— А жнива?

— На той час становище налагодиться. Хоча рік буде важким. Скоро в Лисичанську закінчуємо будівництво каталітичного крекінга — установки з переробки мазуту. Це — мільйон тонн бензину і 500—600 тисяч тонн дизельного палива. Тобто, сьогоднішній дефіцит.

— Якщо все буде гаразд, Україна одержуватиме 40 мільйонів тонн нафти і матиме з неї 13 процентів бензину. Західні технології дають значно вищий відсоток виходу. Коли ми їх освоїмо?

— Нескоро. Років через три. Той крекінг, про який уже говорив, дасть змогу довести процент відбору світлих нафтопродуктів до 65. А в перспективі орієнтуватимемося на 85.

Однак усе зав'язано в єдину енергетичну програму. Коли «гнатимемо» тільки бензин, то не буде мазуту, не буде палива для електростанцій. Значить, паралельно повинно розвиватися й альтернативне паливо.

— В теорії ви, здається, великий оптиміст. Та остання практика спростовує й перекашує чимало господарських угод. Не наврочити б, але прецедент з туркменським газом насторожує.

— Я не хочу випереджати подій, хоча дії окремих керівників справді наводять на сумні роздуми. Конкретні рішення на рівні урядів і непорозуміння можуть бути хіба по ієрархії. Гальмувати знизу стає ледь не звичкою. Сподіваюся, політична протидія в економіці не переросте в систему.

Інтерв'ю взяв Сергій СКИБА, власний кореспондент «Голосу України».
Луганська область.

Зверніть увагу

Бджілки на госпрозрахунку

У Львові відкрито оздоровчий центр апіфітотерапії «Горицвіт». Новий лікувальний заклад не має наміру зв'язуватись з дилетантами. Лікарі-професіонали взяли за основу своєї діяльності давні традиції та новітні методики. У такий спосіб вони дали нове дихання тим методам лікування травами і продуктами бджільництва, що відомі аж з часів Гіппократа та Авіценни.

У місті добре знають директора «Горицвіту» Івана Пилипчука, який півтора десятка років займається апіфітотерапією. І ось тепер, завдяки Галицькому райвиконкому, з'явилася ще й хороша матеріальна база — затишний будиночок по вулиці Панаса Мирного, 12.

Тут допомагають людям із захворюваннями серцево-судинної та сечо-статевої системи тощо. Діапазон недуг, що піддаються зціленню, широкий: від остеохондрозу до безпліддя та алергії. Біостимуляція додасть енергії тим, хто вважає себе здоровим. Курс лікування триває півтора-два місяці, а плата, як на нинішній час, не висока — 400 карбованців. «Чорнобильців» (ліквідаторів, переселенців із забруднених районів) «Горицвіт» обслуговуватиме безплатно за направленнями медичних закладів.

До речі, спеціалісти встановили, що продукти бджільництва у 3—4 рази зменшують дозу радіоактивного опромінення на організм, стимулюють імунну систему, кровотворення.

На презентацію «Горицвіту» прийшли й вилікувані пацієнти доктора Пилипчука, котрі, за їх словами, заново народилися на світ. А щоб нейтралізувати «отруту», яку підсовує лібералізоване життя, доктор запропонував пігулки з квіткового пилку — один з еліксирів радості.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

Знайомтесь: Представник Президента

КОЗИРНА КАРТА — ДІЛО

День проведення сесії обласної Ради співпав з призначенням Представника Президента по Херсонській області Олександра Тихоновича МЕЛЬНИКОВА. Депутатам довелося пробиратися в приміщення, де проходила сесія, крізь пікети майбутніх фермерів, які напередодні сівби залишилися без землі.

Олександр МЕЛЬНИКОВ на Херсонщині працює більше двох десятків років. Був другим секретарем обкому КПУ, головою облвиконкому. Відомий як хороший організатор. Не відлякують громадян і чорні окуляри Представника Президента. Говорить він з ледь помітним білоруським акцентом, притаманним деяким керівникам окремих херсонських організацій. На останній прес-конференції, організованій після призначення, був дещо стриманим, очевидно, не бажаючи розкривати козирі. Тож довелось уточнювати позицію керівника виконавчої влади області.

— Весь перший тиждень, — сказав Олександр Тихонович, — буду в роз'їздах по Херсонщині, щоб створити структуру виконавчої влади в районах. При доборі перших помічників цього рівня зважатиму на колективну думку. Особисті вимоги до них — вміння творчо працювати, здатність змінити ситуацію на краще. В перший день побуваю у Великоолександрівському, Високопільському, Бериславському та інших районах.

— На Херсонщині гостро стоїть питання з виконанням законів України, зокрема, Земельного кодексу, Закону про селянське (фермерське) господарство. Коли люди зможуть одержати землю?

— Факти ігнорування законів пояснюються відсутністю політичної культури деяких виконавців. Твердо заявляю: будемо приводити до тями порушників закону, виховувати повагу до нього. Розвитком фермерства проблема не обмежується. На черзі, очевидно, паювання колгоспів, створення асоціацій орендарів. Гострий дефіцит трудових ресурсів на селі (за останні два роки, як зазначалося на сесії, з сільської місцевості виїхало на 9 тисяч чоловік більше, ніж прибуло). А будівництво житла, а медичне обслуговування селян? Хвалитися тут нічим.

— І в промисловості справи кепські. Електромеханічний, суднобудівний та ряд інших заводів на грані зупинки. Ви — за відновлення зруйнованих господарських зв'язків з регіонами колишнього Союзу...

— Багато що залежить від уряду, від політики центру щодо створення широкого економічного простору в межах СНД. Скажімо, проблема ліцензій на вивезення товарів з області залишається відкритою. Водночас великі і малі підприємства мають змінити номенклатуру споживчих товарів, які виробляють, враховуючи кон'юнктуру ринку. Головне — зберегти трудові колективи підприємств.

— Якими ви бачите стосунки з Радою?

— Це — співробітництво на розумній, діловій основі. Хоча це нині й немодно, я — за збереження Рад, які виступають як баланс між об'єднаною в них волею людей і виконавчою владою. Головною тут має бути турбота про долю свого краю. Тоді й не виникатимуть конфлікти, як це спостерігалося в Росії після введення там інституту «намісників»...

Представник Президента висловив бажання корисно спілкуватися з усіма рухами і партіями, підтримати їх пресу. Повідомив, що не тільки в апараті, а й на робочих місцях, у трудових колективах люди матимуть можливість звертатися до нього з наболілих питань. Для них двері відкриті.

Дійсність переконує: найкращою козирною картою для Представника Президента і його апарату буде реальне діло. Щасливого початку!

Іван КАЛИНИЧЕНКО.
Херсон.

Телеграфним рядком із Запоріжжя

АВАРІЯ

на четвертому блоці Запорізької АЕС не призвела ні до людських жертв, ні до викидів радіонуклідів у навколишнє середовище. Цього разу сталося коротке замикання у шахті кабелів. Запобіжна система спрацювала вчасно.

СТАЛИ ПІДСОБНИМИ

господарствами авіагіганта «Мотор Січ» ще три колгоспи Новомиколаївського району — «Україна», імені Котовського та імені Кірова. Без могутнього крила підприємства їм не вижити в сучасних умовах.

МАЙЖЕ ДВІ ТИСЯЧІ

«Таврій» не зміг продати автозавод з початку року через недоукомплектованість машин. Довгими рядами заповнили легковики прилеглі до «АвтоЗАЗу» майданчики.

ЗГОРІЛО ТРОЄ ДОРОСЛИХ

від надмірного вживання спиртного у Бердянському, Кам'янсько-Дніпровському та Пологівському районі протягом одного тижня.

20 ТОНН БЕНЗИНУ

вилили на землю при розвантаженні залізничної цистерни на Мелітопольському моторному заводі внаслідок недбалості. Винних оштрафовано на 200 карбованців.

Олександр МИХАЙЛЮТА.

Анонс

ІНІЦІАТИВА ВІРМЕНСЬКОГО МИТЦЯ

5 квітня 1992 року о 15.00 в галереї творчого об'єднання «Ойкумена» (вул. Шота Руставелі, 16 — ст. метро площа Льва Толстого) відбудеться відкриття благодійної виставки-продажу вірменських та українських художників. Всі кошти від цієї виставки-продажу будуть перераховані дитячому будинку «Малятко» Подільського району Києва. Виставка організовується на знак вдячності за ту допомогу, яку зібрали і відправили дітям Нагірного Карабаху група депутатів Київради, Союз Українок та вірменська громада міста Києва.

Ініціатором виставки став талановитий вірменський художник Борис Єгіазарян (в його доробку графічні серії, живописні портрети, вітражі, скульптурні твори) відомий у Вірменії й в Україні не лише своєю творчістю, але й як активний політичний діяч, борець за права людини. У Києві його завжди зустрічали і підтримували друзі — київські художники Олена Придувалова та Олексій Аполлонов.

Творчість Олени та Олексія, на жаль, дуже мало відома у рідному Києві, проте вони одержали досить широке визнання за кордоном (персональні виставки у Німеччині, Угорщині, Швеції, Чехо-Словаччині).

На виставці представлені цикл графічних мініатюр із серії «Гранат» Бориса Єгіазаряна — своєрідне сучасне звучання давньовірменських символів, живописні серії «Місто», «Квіти» та інші Олени Придувалової, а також портрети, серія «Євангелісти» Олексія Аполлонова, незвичність сюжетів яких і оригінальна манера виконання не можуть не хвилювати.

Олена ЗАМОСТЬЯН,
мистецтвознавець.

До уваги уряду

ЇХАВ КОЗАК ДО ДНІСТРА

У центрі Донеччини, на залізничній станції Ясинувата, працівники правоохоронних органів затримали донський козачий десант на чолі з військовим старшиною. Вояк, як говорять, зняли з коліс. А незабаром там же з поїзда Київ — Адлер висадили на перон козаків, що поверталися на Дон із війни. Через усю Україну провезли вони з собою 6 автоматів, 23 гранати, близько тисячі патронів.

У тих же числах у Новоазовську з автосалону «Ікаруса» вивели 7 придністровських гвардійців і 12 донських козаків. Вони пояснили, що відвезли тіла чотирьох загиблих у Придністров'ї і тепер знову повертаються воювати. Добровольців завернули додому, а гвардійців змусили полишити межі України.

Снують просторами нашої республіки чужі козаки. Їдуть на схід з тілами загиблих земляків, на захід — із зброєю для нових жертв. На донецькій землі їх намагаються затримати і повернути, але не завжди це вдається. Певен, слід рішучіше натиснути на «стоп-кран» і припинити озброєний рух через Україну, щоб під нашим небом не залунали постріли.

Юрій ДОЦЕНКО.
Донецька область.

На перехрестях культури

ТВОРЧІ СОКИ «БЕРЕЗІЛЛЯ»

У Києві проходить «Перше мистецьке березілля».

Щоправда, офіційного відкриття не було. Як і не буде традиційного закриття. Може, так воно й краще. Адже ці культурні заходи присвячені 70-літтю творчого об'єднання «Березіль», заснованого досить-таки «нетрадиційним» Лесем Курбасом.

На прес-конференції, що відбулася напередодні події, була висловлена й така думка: театральні дні в Києві мають об'єднати всіх шанувальників визначного режисера. Щодо цього свято має надзавдання — показати широкій аудиторії процес зміни поколінь на українській сцені. Це вкрай важливо сьогодні, коли вітри соціального оновлення часто «вивітрюють» з авансцени молоде покоління. І воно, відірвавшись від свого національного коріння, абстрагувавшись од світу, починає жити своїм, часом незрозумілим життям.

Саме тому «березілля» репрезентує 11 різножанрових колективів з несхожими поглядами на драматичних чи комічних героїв, з власним трактуванням сценічних версій літературних сюжетів.

Приємно зазначити, що репертуари студій базуються на творах українських письменників і поетів. Насамперед Лесі Українки, Олександра Олеся, Валер'яна Підмогильного, Василя Стефаника. Широко представлено зарубіжну класику.

Усім, хто цікавиться майбутнім нетрадиційного театрального мистецтва, організатори свята 6—8 квітня влаштовують наукові конференції з участю провідних вчених-театрознавців. На цьому й завершиться «Перше мистецьке березілля».

А поки що свято чекає на вас.

Володимир ТЕТЕРУК.

...ТИМ ЧАСОМ У ХАРКОВІ

відзначив свою 70-ту весну заснований Курбасом український драмтеатр імені Шевченка — колишній знаменитий «Березіль». Лесеві Курбасу посмертно повернуто звання народного артиста України, відкрито виставку «Людина, яка була театром». «Ще один крок, — сказав на ювілейному вечорі Лесь Танюк, — і до театру повернеться його родове ім'я «Березіль» і право називатись національним театром України».

Микола КОСИЙ.

Знай наших!

ВІД МАЙОРА НЕ ВТЕЧЕШ

Загрожуючі масштаби браконьєрства змусили керівництво об'єднання «Сумиліс» діяти неординарно. До штату ввели працівника міліції, який, маючи зброю, всюдихід, взявся наводити порядок. І результати не забарилися. З перших же рейдів майор привіз цілу купу актів про затримання. При цьому — жодного випадку опору чи втечі.

Віталій МАКСЮТЕНКО.
Суми.

«Д... НІ Е...

У відомому ... янському світ... євреїв Христо... м'ятати, що ко... гає незриму ... Недаремно ра... руйнуючи хра... знищити любо... Однак в усі ... Храму зовсім ... ною.

Юрій Абрам... — архітектор. ... зокрема, ... дівництво ... Києва. Хоч ... максимальну ... відчуваю ... туючи: якщо ... руюча, то чи ... перечність ваш... сійним обов'я... гато євреїв не... жимо, Новий З...

— Розумі... але цього не... просто. Як і ... нів людей ц... сім'я не уник... ломки систем... режив потряс... історією Баб... режим ... архітекторові ... на мить від... людського го... ду і з холо... встановити н... лу меноры ... скорботи ... лось, від... що Україна ... жава на тери... Союзу, як... м'ятний знак... ського народ... тіли руки і ... зи. Я не при... кої, ні прав... толицької ві... пода вірю. ... подь єдиний ... по-різному ... Що ж стосу... вона ніяким ... чається на ... ному обов'яз... ра. Якщо ві... робота ... ру своїх ... жувати і бу... споруди всі... бує, там, де... ють за потр... важливо, ка... токефали, ... сти. У мене ... ники Мага ... пори в Ка... встановити ... де у давни... ритуально ... Будемо зай... ще проекту... ний комплек... Яру група ... ваш покірни...

Фотофа...

ВОН... СТРЕ...

Цей ск... зброї, прод... фіцитних ... відділом бо... ваною злоч... в селі Гор... Операцію п... вели добре ... бачите, не... себе на ділі...

ставник Президента

КАРТА — ДІЛО

обласної Ради співпав з призначен- депутатам по Херсонській області Олек- ЛЬНИКОВА. Депутатам довелося ня, де проходила сесія, крізь піке- які напередодні сівби залишилися

ОВ на Херсонщині працює більше з другим секретарем обкому КПУ, відомий як хороший організатор. Не орні окуляри Представника Прези- дь помітним білоруським акцентом, івникам окремих херсонських орга- ес-конференції, організованій після стриманим, очевидно, не бажаючи довелось уточнювати позицію керів- ласті.

За- мер- лю? за- ні- де- за- до ви- ого. роб- чер- ль- ацій селі за-

значалося на сесії, з сільської місцевості виїхало на 9 тисяч чоловік більше, ніж прибуло). А будівництво житла, а медичне обслуговування селян? Хвалитися тут нічим.

— **І в промисловості справи кепські. Електромеханічний, суднобудівний та ряд інших заводів на грані зупинки. Ви — за відновлення зруйнованих господарських зв'язків з регіонами колишнього Союзу...**

— Багато що залежить від уряду, від політики центру щодо створення широкого економічного простору в межах СНД. Скажімо, проблема ліцензій на вивезення товарів з області залишається відкритою. Водночас великі і малі підприємства мають змінити номенклатуру споживчих товарів, які виробляють, враховуючи кон'юнктуру ринку. Головне — зберегти трудові колективи підприємств.

— **Якими ви бачите стосунки з Радою?**

— Це — співробітництво на розумній, діловій основі. Хоча це нині й немодно, я — за збереження Рад, які виступають як баланс між об'єднаною в них волею людей і виконавчою владою. Головною тут має бути турбота про долю свого краю. Тоді й не виникатимуть конфлікти, як це спостерігалося в Росії після введення там інституту «намісників»...

Представник Президента висловив бажання корисно співпрацювати з усіма рухами і партіями, підтримати їх пресу. Повідомив, що не тільки в апараті, а й на робочих місцях, у трудових колективах люди матимуть можливість звертатися до нього з наболілих питань. Для них двері відкриті.

Дійсність переконує: найкращою козирною картою для Представника Президента і його апарату буде реальне діло. Щасливого початку!

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

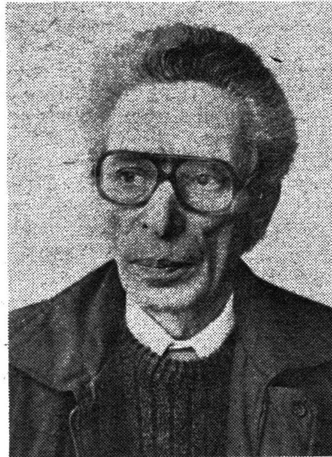
Херсон.

Крісло для гостя

«ДЛЯ БОГА НЕМА НІ ЕЛЛІНА, НІ ЮДЕЯ»

У відомому всьому християнському світові Посланні до євреїв Христос заповідав пам'ятати, що кожний дім зберігає незриму печать Творця. Недаремно радянська система, руйнуючи храми, намагалася знищити любов до Господа. Однак в усі часи Дорога до Храму зовсім не була безлюдною.

Юрій Абрамович ПАСКЕВИЧ — архітектор. Він займається, зокрема, відновленням будівництвом культових споруд Києва. Хоч і домовились про максимальну відвертість, усе ж відчуваю незручність, запитуючи: якщо ви людина віруюча, то чи не заходить у суперечність ваша віра з професійним обов'язком? Адже багато євреїв не жалкують, скажімо, Новий Завіт...

— Розумію, про що ви, але цього не поясниш так просто. Як і багато мільйонів людей цієї країни, моя сім'я не уникла ідеологічної ломки системою. Однак я пережив потрясіння, викликане історією Бабиного Яру. Пережив ... коли мені як архітекторові потрібно було на мить відсторонитися від людського горя цілого народу і з холодним розумом встановити на місці розстрілу меморіал — семисвічник скорботи ... коли це ... нилось, від... відмерло ... го, що Україна — перша держава на території колишнього Союзу, яка встановила пам'ятний знак жертвам єврейського народу, у мене тремтіли руки і виступали сльози. Я не приймав ні іудейської, ні православної, ні католицької віри, однак у Господа вірю. І вважаю: Господь єдиний, тільки всі ми по-різному йому служимо. Що ж стосується моєї віри, вона ніяким чином не позначається на моєму професійному обов'язкові архітектора. Якщо віра — моє Сонце, робота — моє Повітря. ... ру своїх ... я прагну від... джувати і будувати культові споруди всім, хто їх потребує, там, де віруючі вважають це за потрібне, — не так важливо, католики це чи автокефали, іудеї чи євангелісти. У мене побували язичники Мага Віри нашої діаспори в Канаді — бажають встановити капища в місцях, де у давнину здійснювались ритуально - релігійні обряди. Будемо займатися... І от що ще: проектувала меморіальний комплекс у Бабиному Яру група українців, — і ваш покірний слуга. Від себе я залишив місце для семи каплиць — для будь-якої конфесії, котра побажає схилити голову, були б заявки.

— **У Києві зосереджено десятки конфесій, релігійних об'єднань, однак культові споруди мають 5—6, не більше. З чим це пов'язано?**

— З багатьма стримуючими факторами. Відновлення попередніх і будівництво нових культових споруд, як правило, в'язане з гордієвим вузлом узгоджень, кошторисами, від яких залежить архітектор. Указ Президента України в цьому питанні не прискорив справу, хоч і розставив крапки над «і». А як би хотілося, щоб усі конфесії відчинили швидше двері, як це сталось нещодавно в соборі святого Олександра.

— **Відкрийте секрет «Голосу України»: чим ви нині займаєтесь?**

— Хоч і забобонний, та встояти не в змозі. Разом з «Укрпроектреставрацією» приступили до відтворення Києво - Могилянської академії у первісному вигляді.

— **Юрію Абрамовичу, проектуючи храми, чи доводилося вам стикатися зі знаменнями з неба?**

— Звичайно. Адже ви знаєте, що громада нерідко відстоює відродження своєї культової споруди саме у тому місці, де вона була освячена священнослужителем. Вона з тої миті мовби опиняється під захистом десниці Божої. От вам феномен Йорданського монастиря, що міститься в центрі куренівського промвузла, а проте визнаний екологічно найчистішим місцем міста. Хіба це не приклад обителі під захистом Господнім?!

Розмову вів **Сергій ВЛАД.**

Так і живемо

...І СМАК ДО БІЗНЕСУ ТА ГРОШЕЙ

Недавно і «Голос України» посилався на повідомлення агентства преси «Дніпро» про презентацію у Дніпропетровську Української біржі металів. Місцеві газети писали про участь у презентації естрадних зірок, про шампанське, чорну ікру та інші делікатеси, якими частували гостей, про продаж цвяха, зігнутого одним із запрошених за тисячу карбованців...

Публікація викликала обурення багатьох передплатників. «З обуренням читала я все це, — написала, зокрема, мешканка Кривого Рогу В. Кучер. — Нахабна поведінка сучасних бізнесменів — не що інше, як виклик чесному народу, котрий зараз гірко бідує, обдурений соціалізмом та «рівним» доступом до благ. Невже у нас зовсім уже немає влади, яка б приборкала апетити новітніх капіталістів?»

Не будемо коментувати відгук читачки, краще поцікавимося, що думає з цього приводу голова ради директорів Української біржі металів **Ігор ЛОПАТЕНОК.**

— Якщо це заздрість або й роздратування, то добре, — сказав несподівано Ігор Зіновійович. — Чим швидше у людей з'явиться смак до бізнесу і грошей, бажання нормально жити, тим краще. У моєму розумінні, соціальна справедливість — це вміння власною працею задовольнити свої потреби. А соціальний захист населення від ринку — надання можливості кожному неліниво́му і здібному мати пристойні прибутки. Іншого цивілізованого устрою я собі не уявляю. Якщо досі ми будували «світле майбутнє», то нині мусимо звикати сумлінно працювати, щоб «на широку ногу» жити вже сьогодні.

Далі Ігор Лопатенок сказав, що його колегам-біржовикам нині непереливки — нелегко піднімати незайману цілину ринкової економіки, бо лише вона спроможна підняти добробут населення незалежної України. За «шикарною» презентацією приховується важка і копітка праця нових ділових людей.

— І тому шкода, — мовив насамкінець Ігор Лопатенок, — що та ж читачка не звернула уваги на головне у газетних повідомленнях: за першим же разом на нашій біржі було укладено угод майже на мільярд карбованців.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Весь минул... чергуючись з р... діями, домінува... призначень П... Президента на м... передувала політи... мога Президента... ті якої опоненти... на створення «к... ла» і відмовил... ської критики. формула «ко... опозиції». «Круг... суті, став заміни... тичного предст... Верховній Раді —... законодавчих фу...

Формування ... кого представни... воджувалося від... від політичної... (принаймні, це ... у новому Статуті... на II з'їзді), зм... тетів Руху: на о... конференції його... заявили, що ос... приділятимуть ... питанням. Якщо... уваги те, що «Н... з моменту ство... тувалася більше... ку, ніж на полі... дійти висновку, ... ні на деякий час... сягти політичної... зиденту дали ка... проведення ріш... з метою реформ... міку у ринкову...

Кредит довір... дента ще не ... все ж. Відстоя... міністра від гні... він взяв на себе... ність за дії вико... заявив про нам... Кабінет приблиз... сотків. І привсе... Прем'єру шанс... поки що не ду... шанс поки що...

Неможливість ... вірити, що не не... міни Кабінету ... ведення реформ... до життя ще од... у виконавчій вл... жавну думу, ді... теж була у цент...

...мо- ...ства ...умо-

...спиртного у Бердянському, Кам'янсько-Дніпровському та Пологівському районі протягом одного тижня.

20 ТОНН БЕНЗИНУ

...злили на землю при розвантаженні залізничної цистерни на Мелітопольському моторному заводі внаслідок недбалості. Винних оштрафовано на 200 карбованців.

...ання **Олександр МИХАЙЛЮТА.**

Анонс

ІНІЦІАТИВА ВІРМЕНСЬКОГО МИТЦЯ

5 квітня 1992 року о 15.00 в галереї творчого об'єднання «Ойкумена» (вул. Шота Руставелі, 16 — ст. метро площа Льва Толстого) відбудеться відкриття благодійної виставки-продажу вірменських та українських художників. Всі кошти від цієї виставки-продажу будуть перераховані дитячому будинку «Малятко» Подільського району Києва. Виставка організовується на знак вдячності за ту допомогу, яку зібрали і відправили дітям Нагірного Карабаху група депутатів Київради, Союз Українок та вірменська громада міста Києва.

Ініціатором виставки став талановитий вірменський художник Борис Єгіазарян (в його доробку графічні серії, живописні портрети, вітражі, скульптурні твори) відомий у Вірменії й в Україні не лише своєю творчістю, але й як активний політичний діяч, борець за права людини. У Києві його завжди зустрічали і підтримували друзі — київські художники Олена Придувалова та Олексій Аполлонов.

Творчість Олени та Олексія, на жаль, дуже мало відома у рідному Києві, проте вони одержали досить широке визнання за кордоном (персональні виставки у Німеччині, Угорщині, Швеції, Чехо-Словаччині).

На виставці представлені цикл графічних мініатюр із серії «Гранат» Бориса Єгіазаряна — своєрідне сучасне звучання давньовірменських символів, живописні серії «Місто», «Квіти» та інші Олени Придувалової, а також портрети, серія «Євангелісти» Олексія Аполлонова, незвичність сюжетів яких і оригінальна манера виконання не можуть не хвилювати.

Олена ЗАМОСТЬЯН,
мистецтвознавець.

...хрестях культури

...И ...»

...Пер- ...від- ...бу- ...ття. ...Ад- ...при- ...очого ...за- ...«не- ...рба-

репертуари студій базуються на творах українських письменників і поетів. Насамперед Лесі Українки, Олександра Олеся, Валер'яна Підмогильного, Василя Стефаника. Широко представлено зарубіжну класику.

Усім, хто цікавиться майбутнім нетрадиційного театрального мистецтва, організатори свята 6—8 квітня влаштовують наукові конференції з участю провідних вчених-театрознавців. На цьому й завершиться «Перше мистецьке березілля».

А поки що свято чекає на вас.

Володимир ТЕТЕРУК.

...ТИМ ЧАСОМ У ХАРКОВІ

...що ...дум- ...Києві ...ману- ...исе- ...має ...ши- ...міни ...сце- ...огод- ...тро- ...по- ...ись ...ко ...од ...воїм, ...ям. ...ре- ...овних ...по- ...сним ...вер- ...що

відзначив свою 70-ту весну заснований Курбасом український драмтеатр імені Шевченка — колишній знаменитий «Березіль». Лесеві Курбасу посмертно повернуто звання народного артиста України, відкрито виставку «Людина, яка була театром». «Ще один крок, — сказав на ювілейному вечорі Лесь Танюк, — і до театру повернеться його родове ім'я «Березіль» і право називатись національним театром України».

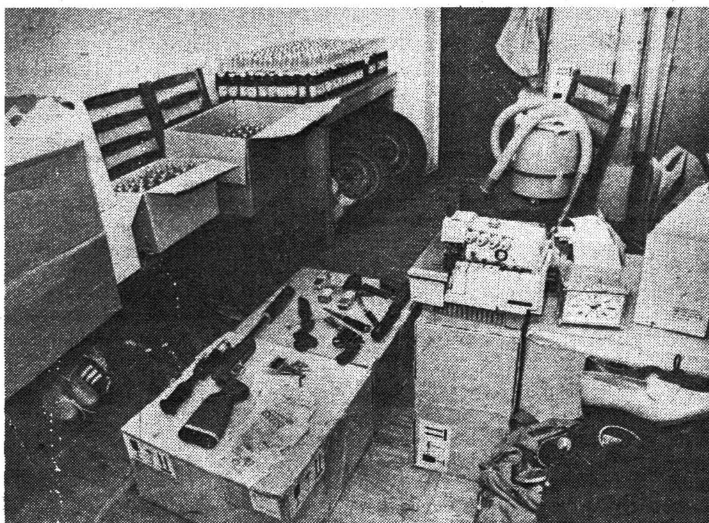
Микола КОСИЙ.

Фотофакт

ВОНО НЕ СТРЕЛЬНУЛО

Цей скромний арсенал зброї, продовольства та дефіцитних товарів вилучено відділом боротьби з організованою злочинністю на дачі в селі Горенка під Києвом. Операцію підготували і провели добре — зброя, яку ви бачите, не встигла показати себе на ділі...

Фото **Анатолія КОЛЕСНИКА.**

НАЙК...

Минулої сере... був великий фут... Чим ближче ... розиграшах тр... турнірів, тим го... тьба.

Звичайно, на... га до Кубка ч... першій підгрупі, ... що прояснилося... «Црвена зве... ред цим лідиру... ла в Софії (вдо... може грати чер... ситуацію) голо... ника — генуезь... рюв». І, уявіть, ... були справжнім... ми, перемігши ... Рахунок відкри... Михайлович (13)... чі влітали тіль... «Црвени звезд... (33), Василевич ... гол), Манчіні (7...

«Панатінаїкос... «Андерлехт» (Бе...

Турнірна сит... останнім туром ...

Сампдорія	3...
Црвена звезда	3...
Андерлехт	1...
Панатінаїкос	0...

Про матч «... Лісабоні з київ... мо» написано в... А от подробиці ...

ПОГО...

4 квітня на Б... республіки, 5 кві... та північних обл... короткочасний д...

Число для гостя

«...БОГА НЕМА ...НА, НІ ЮДЕЯ»

...христи- ...анні до ...дав па- ...а збері- ...Творця. ...система, ...нагалася ...оспода. ...рога до ...безлюд-

...СКЕВИЧ

...мається, ...бу- ...уд ...про ...уже ж ...запи- ...има ві- ...и у су- ...профе- ...же ба- ...ть, ска-

я залишив місце для семи каплиць — для будь-якої конфесії, котра побажає схилити голову, були б заявки.

— У Києві зосереджено десятки конфесій, релігійних об'єднань, однак культові споруди мають 5—6, не більше. З чим це пов'язано?

— З багатьма стримуючими факторами. Відновлення попередніх і будівництво нових культових споруд, як правило, в'язане з гордієвим вузлом узгоджень, коштористами, від яких залежить архітектор. Указ Президента України в цьому питанні не прискорив справу, хоч і розставив крапки над «і». А як би хотілося, щоб усі конфесії відчинили швидше двері, як це сталось нещодавно в соборі святого Олександра.

— Відкрийте секрет «Голосу України»: чим ви нині займаєтесь?

— Хоч і забобонний, та встояти не в змозі. Разом з «Укрпроектреставрацією» приступили до відтворення Києво - Могилянської академії у первісному вигляді.

— Юрію Абрамовичу, проектуючи храми, чи доводилося вам стикатися зі знаменнями з неба?

— Звичайно. Адже ви знаєте, що громада нерідко відстоює відродження своєї культової споруди саме у тому місці, де вона була освячена священнослужителем. Вона з тої миті мовби опиняється під захистом десниці Божої. От вам феномен Йорданського монастиря, що міститься в центрі куренівського промвузла, а проте визнаний екологічно найчистішим місцем міста. Хіба це не приклад обителі під захистом Господнім?!

Розмову вів Сергій ВЛАД.

Так і живемо

...І СМАК ДО БІЗНЕСУ ТА ГРОШЕЙ

Недавно і «Голос України» посилався на повідомлення агентства преси «Дніпро» про презентацію у Дніпропетровську Української біржі металів. Місцеві газети писали про участь у презентації естрадних зірок, про шампанське, чорну ікру та інші делікатеси, якими частували гостей, про продаж цвяха, зігнутого одним із запрошених за тисячу карбованців...

Публікація викликала обурення багатьох передплатників. «З обуренням читала я все це, — написала, зокрема, мешканка Кривого Рогу В. Кучер. — Нахабна поведінка сучасних бізнесменів — не що інше, як виклик чесному народу, котрий зараз гірко бідує, обдурений соціалізмом та «рівним» доступом до благ. Невже у нас зовсім уже немає влади, яка б приборкала апетити новітніх капіталістів?»

Не будемо коментувати відгук читачки, краще поцікавимося, що думає з цього приводу голова ради директорів Української біржі металів **Ігор ЛОПАТЕНОК.**

— Якщо це заздрість або й роздратування, то добре, — сказав несподівано Ігор Зіновійович. — **Чим швидше у людей з'явиться смак до бізнесу і грошей, бажання нормально жити, тим краще.** У моєму розумінні, соціальна справедливість — це вміння власною працею задовольнити свої потреби. А соціальний захист населення від ринку — надання можливості кожному нелінивому і здібному мати пристойні прибутки. Іншого цивілізованого устрою я собі не уявляю. Якщо досі ми будували «світле майбутнє», то нині мусимо звикати сумлінно працювати, щоб «на широку ногу» жити вже сьогодні.

Далі Ігор Лопатенок сказав, що його колегам-біржовикам нині непереливки — нелегко піднімати незаймаху цілину ринкової економіки, бо лише вона спроможна підняти добробут населення незалежної України. За «шикарною» презентацією приховується важка і копітка праця нових ділових людей.

— І тому шкода, — мовив насамкінець Ігор Лопатенок, — що та ж читачка не звернула уваги на головне у газетних повідомленнях: за першим же разом на нашій біржі було укладено угод майже на мільярд карбованців.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Логіка семиденки

КАРТ-БЛАНШ ДЛЯ КАМІКАДЗЕ

Весь минулий тиждень, чергуючись з разовими подіями, домінувала кампанія призначень Представників Президента на місця. Цьому передувала політична перемога Президента, в результаті якої опоненти погодилися на створення «круглого стола» і відмовилися від жорсткої критики. Народилася формула «конструктивної опозиції». «Круглий стіл», по суті, став замінником політичного представництва у Верховній Раді — правда, без законодавчих функцій.

Формування президентського представництва супроводжувалося відмовою ВОСТ від політичної діяльності (принаймні, це декларовано у новому Статуті, прийнятому на II з'їзді), зміною пріоритетів Руху: на останній прес-конференції його керівники заявили, що основну увагу приділятимуть економічним питанням. Якщо взяти до уваги те, що «Нова Україна» з моменту створення орієнтувалася більше на економіку, ніж на політику, можна дійти висновку, що в Україні на деякий час вдалося досягти політичного миру. Президенту дали карт-бланш на проведення рішучих заходів з метою реформувати економіку у ринковому напрямку.

Кредит довіри до Президента ще не вичерпано. І все ж. Відстоявши Прем'єр-міністра від гніву народного, він взяв на себе відповідальність за дії виконавчої влади, заявив про намір оновити Кабінет приблизно на 70 відсотків. І привселюдно дав Прем'єру шанс. Оновлення поки що не дуже помітно, шанс поки що зберігається.

Неможливість (хочеться вірити, що не небажання) заміни Кабінету під час проведення реформи викликала до життя ще одну структуру у виконавчій владі — Державну думу, діяльність якої теж була у центрі уваги два минулих тижні. «Основи національної економічної політики України» — перший продукт спільної творчості Колегії з питань економічної політики — викликали неоднозначну реакцію як в Україні, так і у зовнішньополітичних стосунках — перш за все з Росією. Російська і, з її подачі, зарубіжна преса назвала документ «антиросійським». Однак підвищення цін на енергоносії, яке планувала з 1 квітня Росія, було б перш за все антиукраїнською акцією, результат якої за відсутності реальних реформ в Росії був би один: пограбування країн СНД, які не мають цих енергоносіїв і власного друкарського верстата. Тому «Основи...» — документ, що є контрзаходом проти російської агресії за допомогою карбованця. Це підтвердило рішення Росії з підвищенням цін зачекати: йдуть, безперечно, інтенсивні розрахунки на предмет того, як це позначиться на економіці Росії.

Але дивує непослідовність українського керівництва у проведенні власної грошової реформи. Схвалений у Верховній Раді перехід на стопроцентні розрахунки у купонах з 1 квітня був відкладений одразу після рішення Росії зачекати з підвищенням цін. Про це заявив заступник голови правління Національного банку М. Туманов.

Колишній заступник голови правління Національного банку О. Савченко, змушений піти на іншу роботу після публікації у «Правде Украины», заявив минулої суботи: якщо Національний банк не відмовиться від кредитування уряду, грошова реформа приречена. Гривня, в яку так вірить народ, буде знецінюватися в темпі купона. Істина, яку знають студенти-першокурсники економічних коледжів Заходу, невідома нашим урядовцям і банкірам: при бюджетному дефіциті у 20 процентів рівень інфляції буде в районі 1000 процентів на рік. Це означатиме, що вартість друку національної валюти незабаром перевищить номінали купюр. І винен у катастрофі буде уже не уряд Росії, а наш рідний, український.

Вірити чи ні в пророцтва — справа особиста. Але прислухатися до фахівців (хоча й зробити по-своєму), мабуть, варто. А прогнози невтішні. Грошова реформа — завжди розплата за попередню бездіяльність і заходи знадобляться для її проведення дуже непопулярні. Відмова від кредитування уряду, скорочення соціальних програм, скорочення апарату державного управління. Як результат — закриття нерентабельних виробництв, безробіття, падіння реальної зарплати на 45—50 відсотків... Інакше не можна, бо буде гірше...

Дай, Боже, снаги Президенту.

Костянтин ПАРИШКУРА.

Спорт

НАЙІНТРИГУЮЧІШЕ—НА ДЕСЕРТ

Минулої середи в Європі був великий футбольний день. Чим ближче до фінішу в розіграшах трьох клубних турнірів, тим гостріша боротьба.

Звичайно, найбільша увага до Кубка чемпіонів. У першій підгрупі, здається, дещо прояснилося. Югославська «Црвена звезда», яка перед цим лідирувала, приймала в Софії (вдома вона не може грати через політичну ситуацію) головного суперника — генуезьку «Сампдорію». І, уявіть, саме італійці були справжніми господарями, перемігши сербів — 3:1. Рахунок відкрив белградець Михайлович (13), а потім м'ячі влітали тільки у ворота «Црвени звезди»: Катанец (33), Василевич (41 — автогол), Манчіні (76).

«Панатінаїкос» (Греція) — «Андерлехт» (Бельгія) — 0:0.

Турнірна ситуація перед останнім туром тут така:

	В	Н	П	М	О
Сампдорія	3	1	1	9—4	7
Црвена звезда	3	0	2	7—7	6
Андерлехт	1	2	2	5—7	4
Панатінаїкос	0	3	2	0—3	3

Про матч «Бенфіки» в Лісабоні з київським «Динамо» написано вже достатньо. А от подробиці поєдинку в Празі, де «Спарта» перемогла «Барселону» — 1:0, прихильникам футболу, гадаю, буде цікаво дізнатися.

Пражани грали дуже настирливо і натхненно. Їхньому активному, силовому, з елементами пресингу футболові технічна «Барселона» нічого не змогла протиставити. Розв'язка настала в другому таймі, коли Зігль пробив влучно.

До речі, нападаючий «Бенфіки» Сергій Юран в суперечці бомбардирів зрівнявся з форвардом збірної Франції та марсельського клубу «Олімпік» Жаном-П'єром Папеном. У обох — по сім влучень. Але є маленький нюанс. Папен і його команда давно вже відпочивають від єврокубків, а Юран має в запасі мінімум ще один матч — проти «Барселони».

Так, 15 квітня в другій підгрупі вирішиться доля першого місця. Прогнозів удосталь. Одні вважають, що «Бенфіка», окрилена перемогою в поєдинку з киянами і невдачею їхнього головного суперника, і в Барселоні почуватиметься упевнено, що перемога їм цілком до снаги. Інші стають на бік безперечно видатної «Барселони». Пригадаймо хоча б слова її головного тренера Йохана Кройффа: «Ми нікого не боїмося».

Утім, усі чомусь забули про «Спарту», яка в нинішньому розиграші заслуговує на найбільші компліменти. До речі, поки що саме вона перебуває на другому місці. І в разі її перемоги в Києві та нічиєї між фаворитами в Барселоні треба буде рахувати м'ячі. Але може виграти й «Бенфіка». Тоді успіх у столиці України робить пражан чистими переможцями. Але, як відомо, футбол має власну арифметику і ніякі прогнози для нього не авторитет.

	В	Н	П	М	О
Барселона	3	1	1	8—3	7
Спарта	2	2	1	7—6	6
Бенфіка	1	3	1	7—3	5
Динамо	1	0	4	2—12	2

Отже, найінтригуючіше залишилося на десерт. Минулої середи грались півфінальні матчі й у решті турнірів: **Кубок кубків.** «Монако» (Франція) — «Фейєноорд» (Нідерланди) — 1:1, «Брюгге» (Бельгія) — «Вердер» (Німеччина) — 1:0. **Кубок УЄФА.** «Реал» (Мадрид, Іспанія) — «Торіно» (Італія) — 2:1, «Дженоа» (Італія) — «Аякс» (Нідерланди) — 2:3.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

...ЮО

...сенал ...де- ...учено ...анізо- ...дачі ...євом. ...про- ...ку ви ...азати

...ція ...А.

ПОГОДА

4 квітня на більшій частині республіки, 5 квітня у західних та північних областях місцями короткочасний дощ. Вітер південно-західний, 3—8 метрів за секунду. Температура повітря вдень 10—16 градусів тепла, 5 квітня у південній частині республіки місцями 18—22 градуси вище нуля, вночі 1—8 градусів тепла.

По Києву та області сьогодні вдень місцями невеликий короткочасний дощ. Вітер слабкий. Температура 11—16 градусів тепла.

Кажуть, ніби в Чернівцях заварилося слідство, нечуване за обсягом задіяного контингенту. Таке закрутилося слідство, що після нього каменя на камені не зостанеться і сім літ мак не родитиме. Не слідство, а кара господня, прости нас грішних! Знаючі люди твердять: копається глибоко, до сьомого коліна. Що саме копається! Вишколені стражі закону заповзялися з'ясувати: пасе обласний прокурор бичків чи не пасе!

На злобу дня

ЧИ ПАСЕ БИЧКІВ ПРОКУРОР ОБЛАСТІ?

КОЛИ слідчі документально підтвердять, що Валентин Купцов справді возиться з худібкою, його чекає спасіння. А якщо версія хибна? Тоді прокуророві доведеться скидати форменого мундира і вішати на кілок «за ненадобністю оного»...

Уся веремія зачалася через автомобілі. Недолуге творіння рук людських — цей дим і чад, сморід і смертовбивство — на благословенній Буковині продається в магазинах об'єднань «Чернівціавтотехобслуговування» і «АвтоВАЗтехобслуговування» (на поклик новітньої моди перейменовані, відповідно, в орендне підприємство «Чернівціавтосервіс» та акціонерне товариство «Чернівці-Лада»).

Це тільки сказано: продаються. Еге, спробуй купи! Легше з могили на білий світ звиратися чи на Місяць пішки видибати. Не станемо розповідати, як ті автомобілі збуваються, яке дрімуче махлювання і пройдисвітство вирує в означених сервісконторах, яке розбійництво і злочини творяться можновладним кланом, як ті мотори — омріяні і вже оплачені трудящими людьми — нагло липнуть до рук начальства усіх рангів і мастей. Розказати про ті ошуканство, крутню і обдурювання простого люду — одному перу не під силу. Це якби чоловік надумав ложкою море вихлебтати...

Отож будемо сумлінно посилатися на газети Буковини. Пильно вслухаємося у їхній відчай з безсиллям... Та й виліпиться в нашій уяві образ обласних достойників, обраних народом чи призначених на державні пости. Та й обуримося ми, і заплачемо від страшної неправди, і возненавидимо їх, і зробиться нам сумно-сумно од ненависті, а ще більше — од безвиході і скорботи безмежної, що не тих поставлено над нами (Господи всеблагий, знову не тих!); що доля наша ніколи не була милосердною чи прихильною, а все, знай, жорстокою і глухонімою до бід наших; що на роду нам написано покірно перти ярмо, натягнуте на шиї осоружним начальником, а чи погоничем, чи осавулою новітнім.

Тих начальників обрано чи наставлено... заради єдиної мети: захищати народ. Коли ж ми прочитаємо газети з Буковини, одне збагнемо: начальство — та сама щука, яку кинули в річку на радість і благодать беззахисним рибкам...

«...чи забезпечений транспортом генеральний директор об'єднання «Чернівціавтотехобслуговування» Юрій Юрійович Петренко? Запевняємо вас, пішки Юрій Юрійович не ходить. Бо придбав 12 квітня 1990 року у своїй крамниці новенькі «Жигулі», крім того, й службову машину має. Ну то й що, скажете ви, нехай собі їздить начальник на здоров'я: від дому ж до роботи далеченько, мабуть. І матимете рацію. А ось ми, такі-сякі, невгамовно-прискіпливі, задалися наступним запитанням — чи забезпечено родичів Юрія Юрійовича транспортними засобами? Чи його батько, пенсіонер Юрій Гаврилович Куриця, не придбав часом машини? Трапилося. 11 січня 1989 року Юрій Гаврилович ніжно поплескав по «крилах» новопридбаний «Москвич». А мати, Василина Іванівна, також пенсіонерка? Було й таке. Невдовзі після сина, 24 травня 1990 року, порадила новоспеченій «дев'ятці» («Жигулі»)...

Усе ще посміхається? Нагадуєте нам про природне право кожної людини мати власний транспортний засіб? Так, звичайно. Та, виявляється, Петренко живе з своїми батьками, на одній вулиці, в одному будинку і навіть в одній квартирі. Тож чи не загусто — аж три автомобілі на кільканадцять квадратних метрів житлової площі?»

(З газети «Молодий буковинець» № 9 за 12.02.92 р.).

«...Крім того, президент акціонерного товариства «Чернівці-Лада» М. В. Шваб особисто використав службове становище для продажу автомобілів своїм родичам. Ним організовано незаконний продаж своїй дружині Савчук П. С. автомобіля ВАЗ-21061 на підставну особу Салецьку Г. С., яка проживає на території Хмельницької області. Таким же чином він реалізував автомашини і своїм підлеглим. Подібні факти мали місце на орендному підприємстві «Чернівціавтосервіс».

...За вкрай скрутного становища з вузлами і деталями для ремонту транспортних засобів акціонерне товариство «Чернівці-Лада» в 1991 році реалізувало в республіку Грузія запасних частин на суму 121,9 тисячі карбованців. («Час», незалежна газета Буковини, 28 лютого 1992 р.).

«Безліч запитань чекають на свої відповіді. Чому впродовж останніх трьох років 60 (!) автомобілів із фондів області було продано об'єднанням «Чернівціавтотехобслуговування» за її межі: у Київ, Коломию, Куйбишев і Ленінград, Кам'янець-Подільський і Бровари? Хто ті люди, до чиїх рук «попливли» нові авто, що призначалися мешканцям Буковини? На яких підставах, за які заслуги перед нашою областю їх так винагороджено?»

(З газети «Молодий буковинець» № 9, 1991 р.).

«У травні 1990 року облвиконком прийняв рішення № 98 «Про розподіл легкових автомобілів, виділених у розпорядження облвиконкому авансом на 1990 рік», за яким передбачено продаж машин учасникам Великої Вітчизняної війни та воїнам-інтернаціоналістам. У таких обсягах від виділених фондів: для сільських мешканців — 50 відсотків, для міських — 100. Отже, всі автомобілі, що реалізовувалися у місті, мали отримати виключно пільговики».

(Газета «Молодий буковинець», № 3, 1991 р.).

«В 1990—1991 роки автомобілі ВАЗ різних модифікацій за поіменними списками облвиконкому отримали:

Скрипник А. З. — голова Хотинського райвиконкому.

Горбатюк А. З. — голова Садчірського райвиконкому,

Руснак Г. П. — голова Сокирянського райвиконкому,

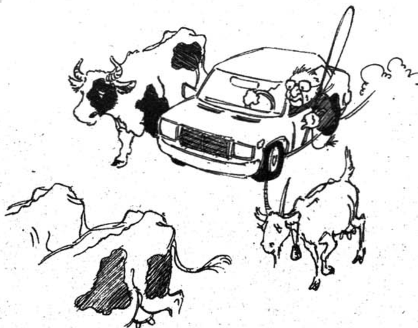
Корбут М. І. — керуючий облрембудтрестом,

Бойко С. І. — голова Глибоцького райвиконкому,

Тран Л. П. — начальник відділу капітального будівництва облвиконкому,

Ледовський С. П. — начальник відділу облвиконкому,

Шилепницький І. О. — перший заступник голови облвиконкому,

Купцов В. М. — прокурор області,

Жульєв М. Ф. — начальник облжитлокомунуправління,

Погоріловський Д. І. — заступник голови облвиконкому...»

(«Незалежність», тижневик Чернівецької обласної організації Спілки журналістів України за 21 лютого 1992 р.).

Висновки ревізії:

«Згідно фондів на 1991 рік облвиконкому виділено 20 легкових автомобілів. Фактично отримав облвиконком у 1991 році 53 автомобілі, що на 33 одиниці більше, ніж це було заплановано. У листах за підписами голови облвиконкому Гнатишина І. М. та його заступників Яблонського Л. Ю., Демчака І. М. і Шилепницького І. О. вказувалося: «як виняток» або «в рахунок майбутніх фондів» просимо виділити автомобіль «кращим із кращих працівників» підприємств, закладів і колгоспів. Для кращих із кращих у 1991 році, за наполяганням адміністрації понад фонди було виділено 33 автомобілі».

(«Незалежність», 21 лютого 1992 р.).

Нам не дано знати, по якій саме привілейованій статті «проходив» прокурор області. «Як виняток» чи «кращий із кращих», чи затесався «в рахунок майбутніх фондів».

Для довідки: жоден селянин чи колгоспник не потрапив у заповітний «рахунок майбутніх фондів». Це так само неможливо, як верблюдові з його неоковирними, прости господи, горбами протиснутися крізь вушко голки. Одне ясно: в Афган прокурор не ходив — душмана не тряс, до ветеранів не тулився, бичків по горах і долах не пас, м'яса державі не здавав, як і вся облвиконкомівська рать. Їх приписано до рубрики «кращі з кращих» — такої рідної нам із застійного близька. Ні одмити традицій, ні відбілити. Ні на плоті одсушити, ні в копанці утопити.

Обстоюючи прокурорські права на власність, В. Купцов так і відрізав місцевим журналістам: я багато років захищаю закон, отож заслужив автомобіля. Не балачки, а димова завіса... Ми бачили цей захист. Машини з області пливуть по всій колишній імперії — йдуть «поза хрест», дефіцитні запчастини і вузли осідають у братній Грузії, а шарлатани і пронири, на кшталт Петренка і Шваба, ходять по волі, збиткуються над замордованим у чергах людом і почуваються у повній безпеці «под сенью закона» у виконанні Купцова.

І ось вельми загрозливий симптом! У рішенні Чернівецького облвиконкому (вище згадуваного) надибуємо рядки, котрі ось-ось займуться вогнем:

«Розцінити неявку на засідання облвиконкому керівників орендного підприємства «Чернівціавтосервіс» та акціонерного товариства «Чернівці—Лада» (Петренка і Шваба) як ігнорування органів влади».

Чули, яким ядучим тягне димом? Ігнорування. Запам'ятаймо сеє пророче слівце. Се тільки квіточки-пелюстки, тичинки-маточки. А вовчі ягідки спокійно дозрівають у затишку, на осонні безвладдя. Зовсім не за горами час, коли мафіозні бруньки набрякнуть і вибухнуть, а збанкрутілий партапарат, він — за законами сполучених посудин — благополучно переллється в демократичні інституції (як сива отрута перелився) і достославно у них возсідає, підніме голову проти нової влади — млявої і беззубої, теж — ой як! — схильної до амбітності та верхоглядства, до особистої наживи і непереборної тяги до ситного корита.

І коли нова влада (оборони Боже!) затріщить по швах, а дім демократії захитається під тиском лихих сил, ми знову станемо заламувати руки з горя. Будемо проклинати свій талан... і закоренілу байдужість до того, що творилося навколо нас, плакатися на своє ліниве невтручання у вир подій, на безхарактерність. Останніми словами ганитимемо нашу пляму родиму: моя хата скраю.

Ще одну заяву зробив прокурор області «для народу». Закон, мовляв, оберігає лише одну чергу: квартирну. Все решта — полова, пустоцвіт, просто нікчемні списки. Як бачимо, розмову про право В. Купцов звів до голої софістики: що не заборонено — те дозволено, що дозволено — те не заборонено.

— Подумаєш, позабирало начальство машини! Не вкрало — за гроші купило. А газетам нічого робити, от вони і зчиняють галас на весь світ.

Овва, голуби сизі!.. Вимуштруваний на юридичних постулатах застою, вихований на телефонному праві, яке додавлювало закон, обтяжений беззаконням, що процвітає, — Купцов лукавить. Він свідомо гне криву лінію, веде од права — в безвихідь.

Чому ми висвітлюємо вчинок прокурора області? Тому, що він, правоохоронник, зобов'язаний стояти на сторожі добра і справедливості. А те, що скоїли прокурор і облвиконкомівська еліта, — зветься злочином. Суть не в машинах. Замість них могли бути імпортні телевізори, холодильники, дачі, квартири... Автомобіль — мізерна подробиця, але вона стократно висвітлює глибинні витоки цілого явища.

Спробуймо збагнути його... Ми молилися на свободу. Ми благоговіли перед нею. Не просто молились, а виборювали її. Скільки непокірних умів відкаралося по тюрмах, ГУЛАГах, а скільки героїв поклали свої голови по Соловках, Сибірах, Магаданах! За що віддані тисячі життів? За волю, за Україну? За щоб скинути ненависне колоніальне ярмо.

Настав час — збулися мрії народу.

І тут на сцену нашої великомученицької історії виходять лицедії — головне для яких не розбудова держави, а нажива. У них одна-єдина мрія: урвати, вхопити, напхати пельку. Колишнє безвладдя, економічний апокаліпсис — така славна нагода розбагатіти, набити кишені собі і своїм онукам. Отже, ловиться рибка в мутній воді!

Своєю зажерливістю, аморальністю вони ганьблять владу, дискредитують її, навмисне збуджують невдоволення людей, викликають у них чи нагнітають ненависть до нових порядків. Лицедії при посадах рубають корінчики дерев незміцнілої державності. Скільки розплодилося їх (ні, вціліло!): рубальників, зазіхальників на народне добро, зловмисників при постах, свистунів із печатками в сейфах, здирників і вроджених хапуг!

Наживалися на злиднях народних, на рабській недолі партократи. Тепер же протоптаною мертвим застоєм дорогою кинулися на штурм благ так звані демократи. То що, скажіть, перемінилося в «королівстві датському»?

Облвиконкомівська спаяна когорта, що дорвалася до автомобілів, — це «пастухи», які недремно пасуть демократію. Для таких пастухів люди — череда, а демократію вони розуміють так, наче то обора, куди заганяють худобу. На обору, в хлів, на прив'язь, у стійло!

Ми чітко маємо усвідомити: нова влада і демократія — слова-брати, слова-синоніми (аби їм солодко жилося), які підривають повагу до нової влади, убивають віру в торжество демократії. Ось де злочин, якому нема прощення!

Степан КОЛЕСНИК, лауреат Державної премії імені Т. Г. Шевченка.

ДОБРИЙ ВЕЧІР, ВАС ТУРБУЄ «ГОЛОС УКРАЇНИ»

Так починалося телефонне інтерв'ю, в ході якого було опитано 500 киян. Діапазон запитань, що увійшли до анкети, був широкий: від введення купонів, підвищення цін — до закидів Президента Росії щодо Криму та Чорноморського флоту.

НА ЗАПИТАННЯ ВІДПОВІЛИ 46 ВІДСОТКІВ ЧОЛОВІКІВ І 54 — ЖІНОК.

Треба зазначити, що після введення купонів та підвищення цін довіра до уряду країни в наших респондентів зменшилась (61 відсоток), не змінилася (24), збільшилася (3), не змогли відповісти (12). Причому 39 відсотків вважають, що введення купонів — то був необхідний захід, 31 дотримуються думки, що він був би виправданий за умов, якби держава виключила з обігу карбованець і забезпечила всі виплати купонами; по 15 відсотків категорично проти купонів і не змогли відповісти. Проте опитані поєднують введення купонів з появою на полицях магазинів продуктів харчування в достатній кількості (64 відсотки), 24 цього не помітили, 8 вважають, що їх стало менше, і 4 не змогли відповісти.

Гадаю, всі пам'ятають, як «стрибнули» ціни на ринку наприкінці минулого року, особливо на м'ясо. Звинувачували в цьому приїжджих з Росії та Кавказу, мовляв, вони платять будь-які гроші, бо в них ці продукти коштують в декілька разів більше. Ми покладали надії на те, що введення купонів захистить внутрішній ринок від вивезення продуктів, але 29 відсотків респондентів дотримуються протилежної думки, 38 — згодні із «захисною функцією» купона, 33 — не змогли відповісти. Опитані мотивують свою негативну відповідь тим, що купони повсюдно продаються, не забезпечені товаром і не мають офіційного курсу в валюті.

Що стосується підвищення цін, то 35 відсотків опитаних дотримуються думки, що вони не повинні були підвищуватись, стільки ж за те, щоб вони підвищились у 1,5—3 рази, а не в 4—10 і більше (особливо на промтовари), для 18 відсотків ціни минулого року були теж надто великі і 11 — не змогли відповісти. 72 відсотки погодилися з тим, щоб ціни підвищилися на предмети розкоші (автомобілі, ювелірні вироби тощо), 20 — на делікатесні продукти, 8 — на все, крім молока, хліба, м'яса.

Майже половина респондентів вважає, що мінімальна заробітна плата за теперішніх цін має становити 5 тисяч і більше, 28 відсотків — 3—4 тисячі, 21 — 1—2 тисячі і 2 відсотки — до однієї тисячі, а мінімальна пенсія — 1,5—2 тисячі.

Підвищення цін найболючіше вражає соціально незахищені верстви населення: пенсіонерів, одиноких матерів, багатодітні сім'ї, студентів. Які заходи пропонують для захисту цих груп опитані? Підвищення виплат пропорційно зростанню цін (індексацію), виплату компенсацій та допомоги, безплатне харчування у столових та домашні обіди, спецмагазини для малоімущих, фіксовані ціни — все це має ввійти в довготривалу урядову програму.

У грудні минулого року Україна ввійшла до СНД. На думку 40 відсотків опитаних, цього не треба було робити ні в якому разі, бо це «втягування незалежної України до нового Союзу, вона повинна самостійно вийти з економічної кризи», «СНД не є гарантом рівноправ'я, ми знову будемо на правах підлеглого», «кожний буде» тягнути ковдру «на себе». 29 відсотків схвалюють членство України в СНД і вважають, що без нього не можна було обійтися, бо «економіка колишніх республік СРСР дуже інтегрована», 31 відсоток — не змогли визначитися, одна з відповідей була: «Прикро, що прожила життя у неіснуючій країні».

На запитання; «Якби зараз створювалося нове співтовариство, то які з колишніх республік воно має об'єднати?» — 11 відсотків опитаних відповіли, що співтовариство не потрібно, 29 — назвали Білорусь, 24 — Росію, 10 — держави Прибалтики, по 4 — Казахстан та Молдову і 11 — всі колишні республіки.

Досить спірним, з точки зору Росії, є питання Криму. Кияни ж відповіли на запитання: «Як ви ставитесь до заяв у російському парламенті про те, що Крим повинен належати Росії?» — таким чином: 77 відсотків вважають, що ці зазіхання безпідставні, Крим повинен належати Україні, бо є частиною її території, 15 — це питання повинні вирішувати самі кримчани на основі референдуму, 8 — не змогли відповісти.

Ще один камінь спотикання — Чорноморський флот. Кому він повинен належати? Жодний з опитаних не підтримує позиції Бориса Єльцина в цьому питанні, 56 відсотків дотримуються думки, що флот повинен належати Україні, 28 — не мають власної думки, а 16—запропонували свої варіанти: а) віддати СНД, б) поділити між Україною і Росією, в) поділити між Україною і СНД. Один чоловік підійшов до цього питання по-хазяйськи: він запропонував скоротити флот, а потім продати за ВКВ.

Інеса ЛАНОВСЬКА,
завідуюча сектором соціологічної інформації.

ПОРУШЕННЯ «НІМЕЦЬКОГО» ПИТАННЯ НАБУЛО ВЕЛИКОГО РЕЗОНАНСУ В УКРАЇНІ. НЕ БУЛО ДЛЯ НІМЦІВ МІСЦЯ ПІД РАДЯНСЬКИМ СОНЦЕМ. ТО, МОЖЛИВО, УКРАЇНА ОБІГРІЄ ПАСИНКІВ «ОБЩНОСТИ» ЮДЕЙ! ЦІКАВІ ДУМКИ З ЦЬОГО ПИТАННЯ ВИСЛОВЛЮЮТЬ НАШІ ЧИТАЧІ.

МІСТУ БУТИ

Про національні меншини останнім часом написано чимало. Якось почали вирішувати й долі депортованих народів. Наприклад, кримських татар. А яка доля чекає на українських німців?

Звичайно, виділити місце, куди вони могли б переселитися, допомогти забудовникам, це обов'язок. Але кожний народ хоче жити при купі. Тому я пропоную виділити якийсь незаселений масив землі для обудови великого німецького міста.

Сподіваюсь, Німеччина підтримає, допоможе нам у цьому. А згодом можна буде надати такому місту статус автономії.

Іван ПІЦЕНКО.
Світловодськ
Кіровоградської області.

НІМЦІ-КОЛОНІСТИ НА КИЇВЩИНІ

Гортаючи газети минулого століття, я знайшов важливу на сьогодні інформацію щодо проживання німців в Україні.

Так, наприкінці XIX століття чимало німців-колоністів жило на території тодішньої Київської губернії, переважно в Радомишльському та Київському повітах. Вони селилися на піщаних землях на умовах тривалої оренди. Місцеві землевласники охоче надавали їм таку можливість, бо знали, що землю оброблятимуть на совість.

І взагалі, єдність та працьовитість німців позитивно впливали на місцеве селянство.

Василь ГАЛАЙБА,
краєзнавець.
Київ.

Відповідає спеціаліст

Винен ВВІР?

На адресу редакції надійшло багато листів, у яких йдеться про складність одержання паспортів для поїздок за кордон, скарги на погану роботу відділів віз і реєстрації.

Наш кореспондент зустрівся з начальником ВВІР Міністерства внутрішніх справ України В. ШЕПЕЛЕМ і попросив його відповісти на запитання читачів.

— Володимире Миколайовичу, чому так складно одержати закордонний паспорт? Це через неорганізованість роботи ваших відділів чи є інші причини?

— Основна причина — гострий дефіцит бланків закордонних паспортів. Нині для нормального функціонування служби віз і реєстрації необхідно 2,5 мільйона штук, а в наявності трохи більше ніж 500 тисяч. Складність полягає в тому, що в Україні немає підприємств по виготовленню такої спецпродукції, а вся вона надходить з Пермської фабрики. І, безперечно, що проведений нами перерозподіл між ВВІР бланків закордонних документів, використання старих зразків тільки деякою мірою пом'якшували ситуацію, що загострилася, але не розв'язали проблеми. Тепер відпрацьовуються питання як про збільшення поставок бланків з тієї ж таки Пермської фабрики, так і про тимчасове розміщення замовлень за кордоном, вивчаються також поліграфічні можливості України.

— Багато хто з читачів обурений подорожчанням плати за закордонну поїздку. Поясніть, будь ласка, чим воно обумовлене?

— Збільшення držмита до 1000 карбованців за одержання закордонного паспорта було впроваджено постановою Кабінету Міністрів СРСР від 8 липня 1991 року № 452. Діяв цей документ до прийняття відповідного законодавчого акта України. Закон України «Про державне мито» було запроваджено з 1 січня 1992 року і зменшено ставки держмита: за видачу закордонного паспорта — 200, спеціального вкладиша — 100 карбованців. Але тут є ще один момент. Уряд України вжив тимчасових заходів щодо впорядкування виїзду громадян за кордон і захисту споживчого ринку. Передбачено, що після двох туристичних поїздок або приватних виїздів протягом року за наступну сплачується одна тисяча карбованців, а потім за наступні візи суми подвоюються. Виняток зроблено для осіб, які провідують близьких родичів, і тих, хто від'їжджає за кордон з поважних причин.

— Особливу тривогу викликають листи, в яких йдеться про складності з виїздом за кордон з метою відвідання могил близьких родичів, які загинули в роки Вітчизняної війни, для зустрічі з близькими, котрі проживають за кордоном. Що ви можете відповісти їм?

— Своєчасне оформлення документів особам для відвідування місць поховання близьких родичів — наш прямий службовий і людський обов'язок. Хочу сказати, що в разі оформлення поїздок до будь-якої країни для відвідування місць поховання близьких родичів з січня цього року МВС України збільшило строк дії довідок комітетів Червоного Хреста і Червоного Півмісяця, що підтверджують наявність поховань, до десяти років, зобов'язало органи внутрішніх справ приймати і довідки аналогічного змісту, завірені за кордоном місцевими органами влади.

— А який порядок оформлення документів для запрошення на візовій основі іноземних громадян, наприклад, із Швеції? Про це запитує, зокрема, Г. Кубар з Нікополя.

— Нині не вимагається пред'являти у ВВІР візові анкети, які запрошувані особи одержували в радянських консульських установах за кордоном і надсилали в Україну. Громадянинові України досить звернутися в органи внутрішніх справ за місцем проживання й підтвердити свою згоду на запрошення іноземних гостей, заповнивши анкету-запрошення. Йому оформляється запрошення-повідомлення, котре він надсилає за кордон і яке служить підставою для одержання іноземцями в консульських установах України за кордоном в'їздної візи. Крім того, для спрощення процедури одержання в'їздних віз передбачено, починаючи з 15 лютого цього року, їх оформлення безпосередньо на контрольно-пропускних пунктах держкордону України.

Одночасно хотів би підкреслити, що в'їздні візи на відвідування іноземцями України, що оформляються посольствами й консульствами інших держав, з 10 березня ц. р. визнаються недійсними. Вирішення цих питань знаходиться в компетенції тільки державних органів України.

— Читачам буде, мабуть, цікаво знати, що нового з'явилося в діяльності ВВІРу і які зміни очікуються?

— Особливих змін немає. Ми чекаємо швидшого прийняття Закону України про виїзд за кордон і в'їзд в Україну. Він потрібен людям. Але без урядової програми, глибокого прорахування фінансових затрат і практичних кроків з'явиться мертвонароджена дитина. Минулого року, наприклад, нашою службою було прийнято понад 7 мільйонів відвідувачів, документовано більш ніж 4 мільйони чоловік для виїздів за кордон. За такої нечисленності наших кадрів позбутися черг — ілюзія. Ми приступили до комп'ютеризації нашої служби, однак кінцеві результати не близько.

— І останнє запитання. Точаться розмови про єдиний паспорт, так би мовити, для внутрішнього користування і закордонних поїздок. Хотілось би почути вашу думку.

— Моя точка зору така: я не прихильник впровадження єдиного паспорта. І не тому, що в США чи Угорській Республіці, в багатьох інших країнах є закордонні паспорти. Опускаючи інші зауваження з цього питання, скажу, що міжнародні норми і практика виходять з того, що коли немає заперечень проти видачі закордонного паспорта, то це вже є дозволом для закордонних поїздок. В єдиному паспорті в разі закордонної поїздки громадянина, враховуючи нашу слабку технічну оснащеність, доведеться щоразу ставити дозвільний запис, що підтверджує відсутність перешкод. Таким чином, ми прийдемо до того, чого намагалися позбутися, коли приймався Закон про виїзд-в'їзд. Тому нам, мабуть, слід дотримуватися практики оформлення та видачі паспортів для поїздок за кордон, що вже склалася в багатьох країнах світу.

Інтерв'ю взяв
Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Що хвилює

ХТО НАСТУПНИЙ?

Києвом прокотилася хвиля звільнень, скорочень, вимушених відпусток за власний рахунок. Ці відпустки для деяких категорій громадян перетворилися у хронічні. Особливо ж потерпають науковці.

З 1 квітня, і це не жарт, скорочено 400 співробітників конструкторсько - технологічного бюро Інституту проблем матеріалознавства Академії наук України. І це не єдиний заклад, де змушені вдаватися до таких заходів.

Як повідомила виконуюча обов'язки начальника управління з праці та соціальних питань міста Людмила Кондратова, на 1 квітня з різних підприємств та організацій вивільнено понад 16 тисяч чоловік, з них майже 11 тисяч службовців; статус безробітних мають 600 киян.

Водночас у Києві на дошках оголошень зустрічається звичне: «Потрібні...» Нестача робочої сили в умовах безробіття?

Хто повинен збалансувати кількість потрібних робочих рук і розумних голів, хто вирішить проблему незайнятих робочих місць, непрестижних професій? Адже в столиці вже, буває, страшнувато зайти в громадські туалети, магазини, перукарні, лазні, бо нікому чистити, прати, прибирати.

Розумію, не кожен піде доглядачем туалету, прибиральницею на вокзал чи туди, де без рукавиць і працювати неможливо. А якщо за вдесятеро більшу зарплату? Саме так, до речі, вирішили проблему чистоти у Нью-Йорку.

То може, Київрада, нарешті, облишить політичні дискусії і візьметься за це діло?

А поки що на Київ, кажуть, насувається нова лавина скорочень. Хто наступний?

Між іншим

ПРО ДОЛІ КОЛИШНІХ

Кілька днів тому я зустрілася з генеральним директором Польсько-української торгово-промислової палати Яковом Погребняком. Так-так, з отим Погребняком, що був кандидатом у члени політбюро, секретарем ЦК компартії України з питань промисловості, транспорту і торгівлі.

Його політична кар'єра схожа до гойдалки — «їли» свої й не милували демократи, що й зумовило власне рішення «виходу на пенсію», підказане з ЦК. Що зробиш — партійна дисципліна... Слід відзначити, що ЦК забув про нього, мабуть, тієї ж миті, як опинився за бортом їхнього «човна».

Запитую у Якова Петровича, як же знаходять «тепленькі» місця колишні?

— Можу говорити лише про себе. Я з селянської сім'ї, де було шестеро дітей. У 33-му році двоє померло з голоду, решта дивом вижили.

У сім'ї комуністів не було. Батько, рятуючи сім'ю, виїхав з Харківщини на Донбас, працював у шахті. Я закінчив технікум, а потім інститут, до переходу на партійну роботу працював на заводі. Не говоритиму про інших, але в мене робочий день починався о дев'ятій, а закінчувався, бувало, й опівночі. Тож, думаю, що я дещо вмію робити. Дачі не маю, пільг — жодних.

Кажете, «тепленькі» місця в комерційних структурах? Щоб стригти купони, як це нині модно говорити, слід добряче крутитися. Щоб не прогоріти, щоб не тільки втриматися на плаву, а й одержати прибуток, звичайно ж, сплативши податки державі. А хто заважає займатися цим не тільки колишнім, а й усім підприємливим та ініціативним?

Польсько-українська торговельна палата, де я працюю, якраз і допомагає виявити себе в ринковій стихії. Якщо зацікавитеся, можу розповісти детальніше...

Я поцікавилася. І ще розкажу читачам про діяльність палати пізніше.

Що говорять

Іван Грозний у Києві

Саме таким прізвиськом язикаті кияни обдарували Представника Президента України Івана Салія за рішучі дії по добору нової адміністрації. Кадри в основному дібрані, керівників районів представлено Президенту. До роботи?

Про все

● Пристрасті навколо перейменувань не вщухають. Щоправда, зіткнувшись при цьому з фінансовою проблемою, навіть найнепримиренніші борці зі старим відступають. Так, відкладено перейменування Ленінградського району у зв'язку з тим, що це задоволення обійдеться в 150 тисяч карбованців.

А от Ленінський райвиконком не злякала навіть кругленька сума витрат: віднині центральний район міста матиме назву Старокиївський.

● Перший сеанс у кінотеатрі «Україна» віднедавна став пільговим: вартість квитка на двосерійний фільм становить два карбованці замість 15, а на односерійний — один замість 10.

Такі ціни встановлено для пенсіонерів, студентів, школярів, слухачів військових училищ, солдатів, ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС. Інваліди І і ІІ груп можуть дивитися фільми безплатно.

● Представник Президента України в Києві Іван Салій, схоже, збирається створити міську думу, куди увійдуть люди, які в різний час займали керівні пости у Київраді та виконкомі. Про це він заявив на зустрічі з колишніми керівниками.

● На Подільському узвозі передбачається спорудити храм пам'яті жертв Чорнобиля з музейним комплексом, який зводитимуть Фонд добра разом з церквою.

Фонд добра відкрив рахунок для пожертвувань: № 1700740 в Українському ЖСБ м. Києва. МФО 300023. Фонд добра — для Храму пам'яті жертв Чорнобиля.

● Тільки за дев'ять тисяч карбованців придбала громадянка М. 100 доларів. Щоправда, не в банку, а на «чорному» ринку. Та радість була передчасною: «зелені» виявилися фальшивими. Міліція розшукує шахраїв.

● Тим, хто вирішив придбати туристську путівку за кордон або відправитися у відрядження до країн Східної Європи, нові послуги надає агентство «Інтурист-Київ». Так, у столиці України, по вулиці Госпітальній, 12, почав працювати комплексний пункт, де подорожуючих позбавлять будь-яких клопотів з оформленням документів.

Київ. Золоті ворота.

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО.

НЕВЕСЕЛО

ПРОЙШОВ КАПУСНИК ДВОХ СТОЛИЧНИХ ТЕАТРІВ

Цур їм пек, тим проблемам і безкінечним клопотам, думала я, збираючись на капусник двох київських драматичних театрів — українського і російського, Вабило передчуття свята, зустріч з улюбленими акторами, очікування розумного гумору, жартів, доброї іронії.

Та довелося розчаруватися. За винятком хіба що Миколи Рушковського та Володимира Гончарова, що, як і завжди, блискуче поділилися спогадами про корифеїв української сцени.

Хай вибачать інші учасники капусника, але, змагаючись у злій іронії, актори забули, що ми, глядачі, їх любимо, незважаючи на їхні стосунки між собою. Любимо не за шпильки, які вони безжалісно засаджували в найболючіші місця присутніх і відсутніх колег, а за іскрометний гумор, інтелігентність, солідарність акторського цеху. Та й заполітизований сценарій не додав настрою.

Презентація

ПЕРЕДАЄ МТІ

МТІ — це угорське телеграфне агентство, яке відкриває кореспондентський пункт у Києві. Воно існує вже понад століття, а тепер вперше заносить на свою карту України.

— Раніше ми знали Україну як СРСР,— говорить власний кореспондент МТІ у Києві Шандор Мештаф, — а сьогодні відкриваємо її як суверенну державу, де відбуваються надзвичайно цікаві процеси. Хочемо висвітлювати їх оперативно й об'єктивно, щоб угорський читач одержував інформацію з перших рук.

Правда, ще не знайдено приміщення під квартиру-корпункт. Тож раді будемо пропозиціям. А поки що збираємо інформацію, знайомимось із ситуацією в Україні.

Світське життя

Маленький прийом у Сюзанни

Аташе посольства ФРН Сюзанна Шютц минулої середи влаштувала прийом на честь приїзду групи німецьких експертів з підвищення кваліфікації. Вони вивчали можливості стажування українських спеціалістів у народних школах та університетах ФРН. І, здається, залишилися задоволені, бо до Німеччини поїдуть вдосконалювати знання здібні спеціалісти з України.

Антибізнес

Оце так комерція!

Шевченківський районний народний суд Києва за матеріалами РВВС наклав адміністративне стягнення — штраф у розмірі 500 карбованців — на керівника соціально-побутової асоціації В. Бондаренка, який дав розпорядження реалізувати вершкове масло «Селянське» по 50 крб. за кілограм — дорожче встановленої в Києві ціни. Масло — 600 кг — закупила фірма «Думка», зареєстрована у Броварському міськвиконкомі, на місцевому молокозаводі по 24 крб. 90 коп. за кілограм і перепродала його по 40 крб. малому підприємству «Ялма», зареєстрованому в Шевченківському райвиконкомі Києва (директор О. Яковенко). А воно, в свою чергу, перепродало його по 45 крб. соціально-побутовій асоціації.

Київські чутки

Ставка більша, ніж...

Кажуть, що в недавно відкритому казино «Спліт», що по вулиці Прорізній, 6, де в рулетку та очко грають тільки на карбованці, сталися перші події: один з представників новоявленої київської буржуазії програв перші чи то десять, чи то більше мільйонів, а якась дама легкої поведінки прямісінько звідси з тілесними ушкодженнями потрапила до лікарні.

Ми запитали про достовірність цих чуток директора казино.

— Першу чутку спростовую з жалем,— сказав він.— Такий і виграш, і програш зробили би честь нашому казино. А от другу — з радістю: нічого подібного у нас не сталося.

Які ми люди

З МИРУ — ПО КАРБОВАНЦЮ

Несподівано одержавши на дітей гуманітарну допомогу, відчула величезну вдячність. Тоді й прийшла у наш районний Червоний Хрест:

— А що я можу зробити для вас?

Голова Ніна Хітева, вона ж організатор, секретар і все інше, відповіла:

— Якщо зможете, розповсюдьте благодійні квитки.

Я пішла збирати з миру по карбованцю. Мені давали. Найохочіше — молодь. Ніколи не відмовляли на книжкових розкладках. Продавці гвоздик не взяли жодного квитка. У центрі «Здоров'я» пожертвували по 5—10 карбованців, хоча й бідкались на маленьку зарплату. В комерційному магазині продавщиця в дорогому (на десятки тисяч) вбранні заявила: «А чому моя дитина не одержала гуманітарної допомоги?» І відмовилась дати руб.

Багато хто запитував, навіщо це мені. І чи не можна на ці квитки придбати дефіцитні ліки? Якщо ні, тоді навіщо їм це потрібно? А директор школи № 181 заборонила вчителям купувати квитки, вирішила, що мафіозі вийшли на акцію.

Зате у підвальних приміщеннях пралень, вахтерських будках, у чергах поліклінік жінки із зітханням діставали гаманці: «Як не дати...»

Звичайна історія. Голодний краще розуміє голодного. А мені здавалося, що чиїсь уважні очі стежили за тими, до кого зверталася: «Пожертвуйте...».

Ірина ЛУГОВА, просто мати.

Для довідки: розрахунковий рахунок Міського комітету Червоного Хреста 000700142 Київської міської дирекції Укрсоцбанку МФО 32201. В дорученні вказати: «На благодійність Червоного Хреста Печерського району».

Сторінку підготувала Валентина ПИСАНСЬКА — власний кореспондент «Голосу України» по Києву і Київській області.

Тел. корпункту: 228-33-24.

ЗА ПОРОГОМ — ВІЙНА

Хлопчик бився в маминих обіймах: «Пусти мене, не хочу їхати! Я буду з татком! Таточку!..» Розгублений нещасний чоловік відштовхував від себе руки сина. А провідник сердито квапив: «Прощайтеся швидше. Поїзд рушає». А потім сам схопив малого й заштовхнув у тамбур. Тираспольський вокзал поплив назад. Батько ще довго біг за поїздом, і хлопчик рвався до темного вікна: «Хочу додому! Куди мене везете!..» Дитину везли від війни...

Запах пороху і крові вливався в тонкий аромат бруньок. Весняний вітер, порушивши кордон, приніс його на південь України. А слідом за вітром з Придністров'я потягнулись люди. Вони лишають усе: будинки і хатній скарб, роботу й необроблені городи. На берегах Дністра сьогодні в пошані не лопата — автомат. Культ зброї вимагає жертв. І ллється кров, лунають постріли, і кулі б'ють по цілі, не дуже переймаючись, хто нею є. Куля ж дурна, вона в кишеню не заглядає, чи там військовий квиток, чи всього-на-всього дитяча соска. А люди!..

Понад п'ять тисяч біженців знайшли притулок лише в Одеській області. Місцеві власті аж з ніг падають: бюджет не розрахований на такий раптовий і масовий приплив народу. Але всі розуміють: сусіди змушені були прийти «в гості» і треба їх зустріти домашнім затишком. До речі, за прогнозами політиків і соціологів, кількість біженців в Україну зросте до 300 тисяч.

Вже два тижні не умовна лінія, а державний кордон розділяє нас із Молдовою, з якою досі навіть на окремій карті ми завжди малювались «дуетом». Що зробиш, за порогом «гуляє» війна, і змушені ми його «наростити». Не тільки для власного спокою — який там спокій, якщо 600 тисяч наших братів і сестер занесено долею в молдовську діаспору! — а й для того, щоб воюючі сторони не використовували українську землю для смертоносних маршрутів. Бо ця земля, врешті-решт, нині стелиться під ногами і наших дітей, і тих, кого похапцем вивозили і вивозять з-під обстрілу.

...Міліціонери тупцюють біля розкладеного вогнища. Кордон молодий, застав ще немає, і доводиться грітися цим прадавнім способом. А в бік українсько-молдовського кордону просувається колона БТРів. Не для нападу. «Поріг» охоронятиме армія.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Фото Олександра КРЕМКА.

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО ПРИВАТИЗАЦІЙНІ ПАПЕРИ

Цей Закон визначає поняття і види приватизаційних паперів, умови й порядок їх випуску, розміщення серед громадян України, обліку, використання та погашення.

Стаття 1. Поняття і види приватизаційних паперів

1. Приватизаційні папери — це особливий вид державних цінних паперів, які засвідчують право власника на безоплатне одержання у процесі приватизації частки майна державних підприємств, державного житлового фонду, земельного фонду.

Приватизаційні папери можуть бути лише іменними.

2. Порядок випуску та обігу приватизаційних паперів визначається цим Законом, іншим законодавством України.

3. Приватизаційні папери мають такі реквізити: запис про приналежність паперу до України; найменування органу, що випустив папір; зазначення виду приватизаційного паперу, серії та порядкового номера; дату випуску і строк використання; номінальне значення приватизаційного паперу у вартісному, обчисленому виходячи з відновної вартості майна, що приватизується, та (або) натуральному вираженні, або в умовних одиницях; прізвище, ім'я, по батькові та місце проживання власника, відомості про документ, що посвідчує його особу; підпис керівника емітента або іншої уповноваженої на це особи, печатку установи, яка видала папір.

У приватизаційних паперах також міститься інформація про умови і порядок їх використання та про права власника.

4. Для випуску приватизаційних паперів використовуються бланки спеціального зразка, які затверджуються Національним банком України.

Випуск приватизаційних паперів може здійснюватися у формі безготівкових депозитів.

Стаття 2. Власники приватизаційних паперів

1. Право на одержання у власність приватизаційних паперів мають громадяни України, які проживають на її території, проживають або тимчасово перебувають за її межами у службових справах в період, що визначається Державною програмою приватизації.

2. Громадяни України, які проживають за її межами, мають право одержати приватизаційні папери у разі переїзду в Україну для проживання в період, що визначається Державною програмою приватизації.

3. Інтереси недієздатних та обмежено дієздатних власників приватизаційних паперів представляють відповідно до законодавства України законні представники, опікуни і піклувальники.

4. Право власності на одержані приватизаційні папери в разі смерті їх власника переходить у порядку спадкування, визначеному законодавством України. В разі смерті громадянина, що не одержав приватизаційні папери з будь-яких причин, право одержання належних до видачі померлому паперів не успадковується.

5. Кожен громадянин України має рівне право на одержання приватизаційних паперів однакової номінальної вартості для приватизації майна державних підприємств, державного житлового фонду, частки земельного фонду.

Стаття 3. Порядок випуску, розміщення та обліку приватизаційних паперів

1. Рішення про випуск приватизаційних паперів приймається Кабінетом Міністрів України згідно з Державною програмою приватизації. Емісію приватизаційних паперів здійснює Національний банк України. Облік випущених приватизаційних паперів ведеться емітентом.

2. Видача громадянам приватизаційних паперів організується відділеннями Ощадного банку України за списками, які складаються місцевими Радами народних депутатів або представництвами України в інших державах, на підставі заяви одержувача та пред'явлення паспорта або документа, що його замінює. Порядок видачі приватизаційних паперів встановлюється Національним банком України за погодженням з Кабінетом Міністрів України.

3. Умови зберігання, обліку та погашення приватизаційних паперів установлюються при їх випуску Національним банком України.

4. При видачі приватизаційних паперів громадянину у паспорті або документі, який його замінює, робиться відповідний запис.

5. За одержання приватизаційних паперів громадянами сплачується державне мито.

Стаття 4. Використання та погашення приватизаційних паперів

1. Приватизаційні папери використовуються громадянами України для придбання частки майна державних підприємств та інших об'єктів, державного житлового фонду, земельного фонду відповідно до законодавства України про приватизацію.

2. Приватизаційні папери можуть бути використані в період проведення приватизації, визначений Державною програмою приватизації.

Погашення невикористаних приватизаційних паперів здійснюється в порядку і строки, встановлені Державною програмою приватизації.

3. Використання приватизаційних паперів здійснюється шляхом їх обміну на паї, акції, інші документи, що встановлюють та засвідчують право власності на частку державного майна відповідно до номіналу приватизаційного паперу з обов'язковим відображенням змісту обмінної операції як на самому приватизаційному папері, так і в супутніх документах і супроводжується погашенням приватизаційного паперу.

Номінальна вартість всіх приватизаційних паперів, випущених державою протягом календарного року, повинна дорівнювати вартості частки майна державних підприємств, інших об'єктів, державного житлового фонду, земельного фонду, що приватизуються безоплатно протягом цього календарного року.

Паї, акції, інші документи, що встановлюють право на придбані об'єкти приватизації, повинні містити відомості про власника, якому їх надано.

За обмін приватизаційних паперів на паї, акції, інші свідоцтва про право власності на придбані об'єкти сплачується державне мито.

4. Приватизаційні папери можуть бути використані лише для обміну на документи, що встановлюють право власності на придбані об'єкти приватизації.

До випуску в готівковий обіг приватизаційних паперів платежі за придбані об'єкти приватизації можуть здійснюватися з приватизаційних депозитних рахунків, на які зарахована повна номінальна вартість приватизаційних паперів тих громадян, які мають на них право відповідно до законодавства.

Порядок відкриття означених рахунків та здійснення з них платежів визначається Національним банком України.

Супровідні документи про рух приватизаційних паперів мають гриф «Приватизація» і підлягають окремому обліку.

5. Погашені приватизаційні папери інкасуються у порядку, що визначається Національним банком України.

6. Приватизовані об'єкти, понад 50 відсотків ціни яких було сплачено приватизаційними паперами, не підлягають продажу або відчуженню іншим способом до введення національної валюти України, за винятком випадку банкрутства підприємства.

Порушення зазначеної вимоги тягне за собою визнання укладених угод недійсними з наступним вилученням до відповідного бюджету майна та одержаних коштів.

7. Відновлення втрачених приватизаційних паперів здійснюється в порядку, передбаченому законодавством.

Стаття 5. Особливі умови випуску та обігу приватизаційних паперів

1. Приватизаційні папери вільному обігу не підлягають, а їх продаж або відчуження іншим способом є недійсним.

2. Дивіденди або відсотки з приватизаційних паперів не нараховуються.

3. Приватизаційні папери не можуть бути використані для здійснення розрахунків, а також як застава для забезпечення платежів або кредитів.

4. Угоди, укладені з використанням приватизаційних паперів для цілей, не передбачених цим Законом, є недійсними.

Приватизаційні папери, придбані з порушенням установленого порядку їх видачі та обігу, вважаються недійсними, а особи, які порушили ці правила, несуть відповідальність на підставі законів України.

Стаття 6. Взаємна конвертованість приватизаційних паперів

1. Громадянам України створюється можливість для необмеженого вибору сфер приватизації, надання їм права застосовувати приватизаційні папери одного виду в різних сферах приватизації шляхом забезпечення їх взаємного конвертування.

2. Конвертованість приватизаційних паперів у період приватизації забезпечується встановленням коефіцієнтів для перерахунку номінального значення паперу одного виду при його конвертуванні в інший.

Коефіцієнт конверсії приватизаційних паперів визначається Кабінетом Міністрів України та затверджується Верховною Радою України.

Стаття 7. Посередницька та представницька діяльність по обігу приватизаційних паперів

1. Посередницька діяльність з приватизаційними паперами — це комерційна діяльність, яка проводиться шляхом обміну приватизаційних паперів на паї, акції і здійснюється посередником від свого імені, за дорученням, за рахунок і на ім'я власників приватизаційних паперів.

Посередницька діяльність з приватизаційними паперами здійснюється на підставі дозволу (ліцензії).

Порядок надання дозволу (ліцензії) визначається законодавством України.

2. Представницька діяльність з приватизаційними паперами — це обмін приватизаційних паперів на паї, акції, що здійснюється представниками від імені, за рахунок і на ім'я власників приватизаційних паперів.

Стаття 8. Державні гарантії власникам приватизаційних паперів

1. Держава гарантує власникам приватизаційних паперів право придбання за ці папери об'єктів приватизації відповідно до законодавства України про приватизацію.

2. Приватизаційні папери, одержані громадянами України, а також платежі, здійснені з приватизаційних депозитних рахунків, приймаються відповідними органами держави у сплату за частку майна державних підприємств, інших об'єктів, державного житлового фонду, земельного фонду, які приватизуються.

3. Права та обов'язки щодо приватизаційних паперів виникають з моменту їх передачі емітентом або його уповноваженою особою одержувачу паперів, якщо інше не передбачено законодавством України.

4. Відмову у видачі приватизаційних паперів та їх прийнятті у рахунок платежу за придбані громадянами об'єкти приватизації може бути оскаржено до суду у встановленому порядку.

5. Відповідальність за порушення норм цього Закону визначається в порядку, передбаченому статтею 29 Закону України «Про приватизацію майна державних підприємств».

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ
6 березня 1992 року

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про введення в дію Закону України «Про приватизаційні папери»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Ввести в дію Закон України «Про приватизаційні папери» з 15 березня 1992 року.

Положення статей Закону «Про приватизаційні папери», які засвідчують право власності на безоплатне одержання громадянами України частки державного житлового фонду і земельного фонду, вводяться в дію після прийняття законів про приватизацію цих майнових об'єктів.

2. Кабінету Міністрів України, Національному банку України до 15 квітня 1992 року:

подати Верховній Раді України пропозиції про внесення змін і доповнень до чинних законодавчих актів України, що випливають із Закону України «Про приватизаційні папери»;

розробити та затвердити порядок видачі громадянам України приватизаційних паперів.

3. Кабінету Міністрів України до 1 травня 1992 року визначити на період приватизації порядок конвертування різних видів приватизаційних паперів, розробити коефіцієнти конверсії різних видів приватизаційних паперів і подати на затвердження Верховній Раді України.

4. Кабінету Міністрів України, Міністерству фінансів України і Ощадному банку України забезпечити до 1 червня 1992 року місцеві відділення Ощадного банку України бланками приватизаційних паперів.

5. Місцевим Радам народних депутатів, Міністерству внутрішніх справ України, Міністерству закордонних справ України до 1 квітня 1992 року забезпечити складання та перевірку списків громадян України, які мають право на одержання приватизаційних паперів відповідно до цього Закону і Закону України «Про громадянство України».

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ

м. Київ
6 березня 1992 року

Отакої!

ЧИ КОЖЕН ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ДОЛЕТИТЬ ДО ДУШАНБЕ?

Інцидент з іранським літаком, якому не дозволили посадку в аеропорту столиці Таджикистану, набув широкого розголосу. З публічними поясненнями з цього приводу виступив на прес-конференції міністр зовнішніх зносин республіки Лакім Каюмов.

«Про те, що до нас направляється літак з Тегерана і що на його борту перебуває віце-президент Ісламської Республіки Іран, я дізнався в ту мить, коли служба повітряних сполучень відмовила у посадці. Виправити щось було пізно», — повідомив міністр.

До літака поставилися як до закордонного судна, яке самовільно вторгнулося у повітряний простір іншої держави. Ані сам цей рейс, ані візит такого високого державного діяча не були заздалегідь погоджені.

Міністр висловив упевненість, що такий інцидент не позначиться на розвитку добросусідських відносин з Іраном. Ця країна була першою, яка відкрила своє посольство в Душанбе. Нині розглядається цілий блок питань щодо розширення співробітництва з іранською стороною.

Юрій КУШКО.
Душанбе.

Реалії

КОЛУМБІЯ У КИРГИЗСТАНІ ВІДМІНЯЄТЬСЯ

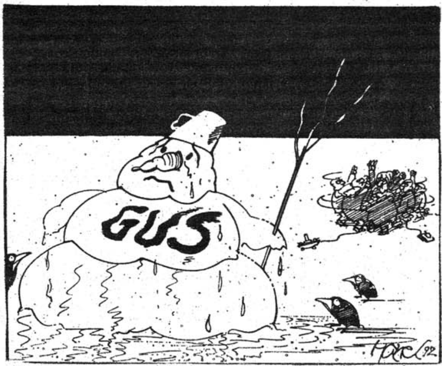
Найбільший за всю історію колишнього Союзу й теперішнього СНД «улов» дістався співробітникам по боротьбі з наркобізнесом МВС Киргизстану.

В гостей із однієї північнокавказької республіки, які вже вирушали додому, вони виявили й вилучили понад дві тонни анаші й ще деякі «дрібниці»: 8 нових, просто з конвеєра, вантажівок, 4 мотоцикли, у великих кількостях спиртне, тютюнові вироби, цукор, інші види дефіцитних продуктів.

Не виключено, що саме ця історія відіграла не останню роль у прийнятому керівництвом Киргизстану рішенні: посіви опіумного маку на побережжі озера Іссик-Куль не відроджувати. До самого недавнього часу прихильником протилежної ідеї був сам Президент Акаєв. Він сподівався, використовуючи наявний до початку 70-х років досвід вирощування цієї дорогої трави, поправити за рахунок її експорту фінансові справи республіки. Але в останньої немає сьогодні можливості на закупівлю сучасних технологій переробки маку й на боротьбу з ділками від наркобізнесу. Бажаний результат реально загрожував би обернутися на піррову перемогу.

Євген ДЕНИСЕНКО.
Бішкек.

Посміхніться

Березневі випробування для СНД.

Малюнок з газети «Франкфуртер альгемайне» (ФРН).

Експрес-новини

Швеція і Норвегія закликали Росію утриматися від відновлення випробувань ядерної зброї на Новій Землі після закінчення строку мораторію.

* * *

Рада Безпеки ООН провела екстрене засідання, учасники якого склали проект заяви з вимогою до уряду Лівії покласти край нападам на посольства у Триполі. Там натовпи лівійців розгромили будівлю посольства Венесуели. Біля російського представництва було підпалено кілька автомобілів. Демонстрації пройшли біля посольств країн — членів Ради Безпеки ООН.

* * *

Ізраїль і арабські учасники близькосхідної конференції дійшли згоди провести п'ятий раунд мирних переговорів у Вашингтоні 27 квітня. Місце проведення шостого раунду переговорів США оголосять пізніше.

* * *

Спеціальний посланник ООН в Афганістані Севан заявив, що спостерігається прогрес у політичному врегулюванні в країні. Якщо все піде за планом, підкреслив Севан, то в Кабулі до початку травня буде сформовано новий уряд. До цього представник ООН обговорював афганські проблеми з урядом Пакистану.

* * *

Прем'єр-міністр Албанії Ахметі подав у відставку за два дні до того, як Народні збори, які вперше складаються не з комуністів, зібралися на сесію. Президент країни Алія попросив демократичну партію, що раніше була в опозиції, сформувати новий уряд.

* * *

Командуючий миротворчими силами ООН в Югославії Намбіар сказав, що розміщення їх контингенту розпочнеться за графіком, незважаючи на бої, що тривають у республіках, які від'єдналися.

* * *

Президент Естонії Рюйтель перебуває в Бонні з дводенним робочим візитом. Передбачаються переговори з Президентом бундестагу Зюсмут і представниками німецької торгово-промислової палати.

* * *

У місті Нові Сад у Воєводині відбулися переговори про репатріацію майже 20 тисяч біженців з Югославії, що знаходяться в Угорщині. Угорський посол в Югославії заявив, що його країна зацікавлена у поверненні на батьківщину всіх біженців, які перейшли до Угорщини з метою уникнути служби в армії.

Подія тижня: коментар редактора міжнародного відділу

БІЗНЕСМЕНИ ЗАДАРМА ТІЛЬКИ ВІТАЮТЬСЯ

Вирішив подивитись, як протягом тижня Захід реагував на процеси, які протікають в Україні (і в СНД у цілому), і очі розбіглися: адже стільки подій! Банки-кредитори колишнього СРСР надали його суб'єктам тримісячну відстрочку для виплати відсотків по боргах; Дж. Буш оголосив, що розробив і представить конгресові повномасштабну програму допомоги СНД; велика «сімка» розглядає проект модернізації наших базових галузей промисловості; Захід впритул зацікавився проблемою врятування «радянських» АЕС...

Так, життя не стоїть на місці, допомога ллється щедро. Її «краник» на Заході, здається, закручувати не збираються.

Отже, є підстави для весняної ейфорії? Якби то... Чи замислювалися ви коли-небудь, чому це на наші аеродроми один за одним сідають потужні літаки, океани перетинають вантажовози, стугонять залізницями ешелони з допомогою? Бажання допомогти ближньому, простягнути руку підтримки потерпілому — так, усе це є. Але нікуди не зникав і наріжний принцип ділового світу: бізнесмени задарма тільки вітаються. Решта — за дивіденди. Якщо конкретніше — у нашому випадку — це дивіденди подвійного роду: для своїх суспільств і для себе особисто.

Щодо першого аспекту, то тут, аналізуючи численні висловлювання зарубіжних діячів, варто узагальнити їх тезою шефа ЦРУ Гейтса: «Раніше для США розвал СРСР був мрією, нині він перетворюється на жах». Розшифровувати цю тезу для нашого читача, «по собі» знайомого з тутешньою дійсністю, мабуть, не варто...

Отже, якщо ми, «пострадянські», будемо ситі, то, на думку Заходу, цим він заспокоїть сусіда, який своїми діями вже довів, що від нього можна чекати будь-яких неприємностей. Інакше кажучи: переходячи до цивілізованих відносин з республіками СНД, наші колишні класові вороги сподіваються, що це принесе їм широкі можливості власного роззброєння (що вивільнить кошти для соціальних програм у них вдома), зменшить ризик екологічних катастроф типу чорнобильської, відкриє доступ до природних ресурсів тієї ж України через розширення торгівлі, відкриття нового ринку, використання місцевого людського потенціалу. Таким чином, американська, приміром, допомога не тільки в наших інтересах, а й у інтересах самих США.

Отже, можна сидіти, склавши руки, і, подібно до гоголівського Пацюка, спостерігати, як галушки іноземної допомоги летітимуть до нашого суспільного рота? Боронь Боже! Адже, як ви пам'ятаєте, вище йшлось про те, що бізнесмени чекають від цієї допомоги і власних дивідендів. Без них вони й кроку не зроблять. Це вам не уряди. А от тут справа йде важко...

Вже готовий Закон про іноземні інвестиції в Україні. Він знімає багато бар'єрів на шляху зарубіжного бізнесу. Але «питання питань» залишається: що потрібно, щоб солідна компанія або банк пішли на вкладення капіталів за кордоном (в тій же Україні)? Переконаність у стабільності влади і економічної ситуації у країні, куди прямуватимуть гроші; довіра до місцевих фінансових структур (а що думають іноземці, спостерігаючи новітню історію нашого Національного банку?). Плюс ще один досить цікавий момент, про існування якого ми й не здогадуємося, але на який вказують ті ж американські експерти. Йдеться про «манію величі», на яку хворі деякі колишні республіки СРСР, зокрема Україна: «Наша держава багата, велика, з нею всі хочуть мати справу, отже, якщо ми надамо Заходові таку можливість, він принесе нам мільйони». Подібний менталітет був би смішний, якби не його небезпечність: адже він заважає зрозуміти, чому Захід не поспішає вкладати капітал, чому не летить на допомогу, хоча комунізм і впав...

Підсумую сказане словами Дж. Кеннеді, зверненими до його співвітчизників, але цілком своєчасними в Україні: «Не питайте, що ваша країна може зробити для вас, спитайте, що ви можете зробити для вашої країни».

Володимир САВЦОВ.

Що почім!

НЕ ДЕФІЦИТ, АЛЕ ПО 150...

Ризьке міське управління торгівлі повідомило про те, що в квітні не видаватимуться талони на цукор. Його можна буде придбати тільки за вільними цінами — по 80—100 карбованців за кілограм.

27 березня скасовано талони й на сигарети. Втім, вони давно скасували себе самі, оскільки багато хто з курців не зміг їх отоварити й купував тютюнові вироби в спекулянтів. Нині сигарети продаються в будь-якому магазині, в кожному газетному кіоску. Пачка «Прими» коштує 6 карбованців 25 копійок, «Астри» — 7 карбованців 50 копійок, найдешевші цигарки з фільтром — «Еліта», які коштували раніше 40 копійок, нині продаються по 10 карбованців.

Що ж стосується горілки, то й вона тепер не дефіцит. Різними її сортами буквально забиті полиці й склади торговельних підприємств. Ціна на всі сорти одна — 150 карбованців пляшка. Черг, природно, немає. Достатньо сказати, що спекулянти, які здирали нещодавно з любителів «вогняної води» три шкури, змушені продавати її тепер на 20—30 карбованців дешевше за державну вартість.

Олександр ЧЕРЕВЧЕНКО.
Рига.

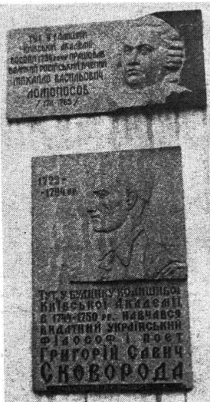
По Латинській Америці

● Триденна зустріч експертів Латиноамериканської економічної системи (ЛАЕС) та Європейського економічного співтовариства днями закінчилась у венесуельській столиці Каракасі. Головною темою, яку обговорювали фахівці двох континентів, були перспективи відносин між цими регіональними економічними організаціями після створення єдиного західноєвропейського ринку.

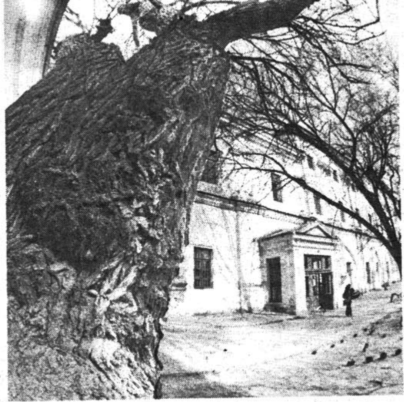
● У нову базу для виготовлення й подальшого розповсюдження наркотиків перетворюється Чилі. Після того, як уряд Колумбії оголосив справжню війну «баронам від наркотиків» з медельїнського та калійського картелей, вони розпочали швидко переводити свій бізнес на південь континенту. У Чилі, зокрема, вже створена підпільна система лабораторій для переробки «зілля». Звідтіля «біла смерть» знову ж переправляється до Сполучених Штатів і Західної Європи. Нещодавно шведською поліцією у партії сухих фруктів з Чилі виявлено 40 кілограмів кокаїну. Такі ж «знахідки» зроблені на чилійських судах у портах США.

● Одним з провідних торговельних партнерів Латинської Америки стає Китай. Очікується, що нинішнього року китайсько-латиноамериканський товарообмін досягне рекордної позначки у 2 мільярди 500 мільйонів доларів. Більше за всіх — на 426 мільйонів доларів — закупить китайських товарів Куба. Друге місце щодо торгівлі з КНР займає Бразилія. За нею йдуть Аргентина, Перу, Мексика й Чилі.

За повідомленням інформаційного агентства Пренса Латіна.

БУЛО. 15 жовтня 1615 року киянка Галшка Гулевичівна подарувала землю й чималі кошти на побудову в Києві монастиря, готелю та школи. Митрополит Петро Могила створив на цій базі (висловлюючись по-сучасному) колегіум. Згодом він став відомий як перша вища школа Східної Європи — Києво-Могилянська академія. Це був демократичний університет, з якого виходили видатні вчені, письменники, педагоги, релігійні діячі, політики — представники багатьох країн світу. Щоб уявити масштаб особистостей випускників Академії, назвемо лише імена українських гетьманів: І. Виговський, І. Мазепа, П. Орлик, П. Полуботок, І. Самойлович, Ю. Хмельницький.

1817 року за царським указом Академію було ліквідовано. Самодержавство не могло допустити, щоб десь там, в Україні, процвітав могутній науковий національний центр.

І ОСЬ ТЕПЕР. Через 175 років славетна Академія починає нове життя. Вже відбулася офіційна презентація міжнародного Університету «Києво-Могилянська академія».

Освіта

ПОВЕРНУВСЯ — ЧЕРЕЗ РОКИ, ЧЕРЕЗ ВІКИ

Міжнародний незалежний університет «Києво-Могилянська Академія» оголосив прийом студентів на перший курс

Наш співрозмовник — проректор з навчальної роботи Університету Вадим ЗУБКО.

— Вадиме Микитовичу, чому національний навчальний заклад, яким, судячи з попередніх відомостей, буде Університет «Києво-Могилянська академія», називається ще й міжнародним?

— Університет — автономний, це перша недержавна вища школа в Україні. В навчальному процесі орієнтуємося на світовий рівень. Диплом нашого випускника визнаватиметься як на Батьківщині, так і за її межами. Плекаємо надію, що частина студентів одержуватиме дипломи провідних університетів світу. Нині ведемо переговори з цього приводу з відомими університетами США, Канади, Великобританії.

Одна з умов вступу до нашого навчального закладу — обов'язкове знання рідної мови — української, а також англійської, якими вестимуться заняття. Перші три-чотири семестри студент поглиблено вивчатиме англійську, щоб вільно слухати лекції зарубіжних професорів, активно з ними спілкуватися. Щоб пізніше спокійно почуватися на стажуванні за рубежем. Це передбачено навчальною програмою.

— За яким принципом будуватиметься навчальний процес? Чим він відрізнятиметься від існуючої вищої школи?

— Усе краще, що є в двох провідних системах освіти — американській та європейській, беремо до свого активу. З першої запозичуємо можливість вибору студентами програм, напрямів своєї освіти. Це означає самостійність мислення, можливість дошукуватися до істини власними силами, звичайно, під керівництвом видатних викладачів — вітчизняних та зарубіжних. Молода людина повинна не споживати, а добувати знання.

— Перепрошую, пане проректоре, упродовж вашої відповіді хотілося б почути, що з традицій саме Києво-Могилянської академії залишиться в новому Університеті?

— Прагнемо зберегти те, що було її гордістю. Це всестановість студентського складу. Як відомо, на рівних там навчалися діти заможних і бідних людей. Академія славилася демократизмом узагалі. Найбільші світила науки були доступні спудеям, віддавали вихованцям усе сповна. Крім того, навчальний процес поєднувався з творчими й мистецькими пошуками.

— Радянську систему відкидаєте повністю?

— Ні, не думаю, що вона погана в усьому. Є тут і дещо позитивне. Скажімо, строга логіка викладання, принаймні у фундаментальних дисциплінах.

— Скажіть, будь ласка, хто зможе вступати до Університету?

— Усі абітурієнти та студенти, цитую наш статут, «...мають рівні права, незалежно від громадянства, походження, статі, соціального і майнового стану, віросповідання, расової, національної та партійної приналежності, переконань». Тобто — жодної дискримінації, повна свобода і рівність.

Умови прийому вже оголошено. Ось окремі з них. Приймаються громадяни без обмеження віку, що закінчили не менше одного курсу будь-якого вузу або на «відмінно» середній спеціальний заклад (технікум, училище), а також іноземні громадяни з відповідною освітою. Екзаменів у нас нема. 3—6 липня проводитиметься тестування абітурієнтів, що включає також визначення рівня загальної підготовки та володіння українською і англійською мовами. Як я сказав, навчання вестиметься цими двома мовами.

Перший набір студентів — до 200 чоловік. Заяви прийматимуться з 15 квітня до 6 липня включно цього року.

— А що означає — незалежний навчально-науковий заклад? Якось незвично звучить.

— Університет функціонує на основі самоврядування, що передбачає повну самостійність його діяльності в рамках власного бюджету, матеріальних цінностей та фонду. У нашому закладі — повна свобода викладачів у виборі форм навчання, наукових досліджень. Ніхто не має права втручатися не тільки в їхні методи навчання, а й у зміст. Причому беремо на роботу тих викладачів, програми яких пройшли відповідний конкурс. А студенти вільні вибирати викладачів, курси, факультети. Більше того, в процесі навчання студент може змінити не тільки спеціальність, але й факультет.

— Розкажіть, будь ласка, докладніше про характерні риси навчального процесу, зокрема, про два ступені навчання.

— Принагідно підкреслю, що ми прийматимемо до Університету, а не на факультети, щоб молода людина, провчившись півтора-два роки, могла свідомо визначити, в чому вона краще розкриється, де знайде своє місце.

Перший ступінь — чотирирічна програма — дає вищу освіту і звання бакалавра наук за одним з трьох основних напрямів: гуманітарним, суспільствознавчим і природничим.

Другий ступінь — дворічна програма — її ми називаємо між собою магістеркою. Тут студенти готуються до звання магістра наук відповідно до вибраної спеціалізації. Магістерка — по суті, і є маленька аспірантура. За умови, якщо людина на цьому ступені захистить дипломну роботу, вона може виходити на докторський рівень.

— Про всі спеціалізації ми зараз не зможемо розповісти. Для прикладу візьмемо культурологію, один з секторів гуманітарного факультету. Яким ви бачите свого майбутнього випускника, культуролога?

— Він глибоко знатиметься на мистецтвах. Колись Києво-Могилянську академію називали вітчизняним Геліконом, пристанищем муз. Тут навчалися люди, обдаровані в музиці, віршуванні, образотворчому, театральному мистецтвах тощо. У нас це матиме не прикладний характер, принаймні поки що, а мистецтвознавчий. Утім, як тільки станемо на ноги, то знатимемося й з прикладним мистецтвом. А щодо нашого випускника-культуролога — це буде людина високоосвічена, без трафаретів мислення, глибоко ерудована. Він вільно володітиме двома живими іноземними мовами. За бажанням, може опанувати ще будь-яку європейську, східну, а також древньогрецьку, латину тощо.

— Наскільки я зрозуміла, ваш вуз — світський?

— Так, хоча на гуманітарному факультеті вивчатиметься одна з дисциплін — релігієзнавство.

— А як з роботою? Де працюватимуть випускники після закінчення?

— У статуті записано, що Університет сприятиме з працевлаштуванням. Але ж у нас освіту здобуватимуть обдаровані діти. Академія, з свого боку, даватиме їм великий обсяг знань, тож плекаємо надію, що на випускників буде великий попит. Де? У державних та міждержавних органах, структурах — на посадах радників, менеджерів тощо. Гадаємо, що це будуть і молоді талановиті вчені, викладачі вищих навчальних закладів.

— Виходить, що таку високу освіту — у справжньому розумінні цього слова — можна буде здобути за плату?

— Ми взагалі за платне навчання. Нехай воно буде символічним, не обтяжливим для бюджету сім'ї. Але це стимулюватиме студента до навчання. Людина вносить посильну суму, а потім, якщо вона успішно навчається, сума повертається їй у вигляді стипендії чи грантів — своєрідного фонду для дослідницької та наукової роботи.

— А хто фінансує Університет?

— На перших порах допомагає держава, особливо ми вдячні спонсорам, які нас підтримують матеріально. Протектором Університету є Президент України Леонід Кравчук. І майбутні президенти, сподіваємося, підтримуватимуть цю традицію. Так, скажімо, як колись вступив і був названий першим спудеєм гетьман Запорозьких козаків Петро Конашевич-Сагайдачний. Леонід Макарович — керівник міжнародної консультативної ради, яка є найвищим репрезентативним органом Університету.

Хто хоче нам допомогти будь-чим — ідеєю, практичною порадою, коштами, ми з радістю приймемо. Це буде щирий внесок у відродження відомого на весь світ першого університету Східної Європи — слави й мудрості наших предків.

Розмову вела Людмила БАРАНЕВИЧ.

На знімках: меморіальні дошки на приміщенні Києво-Могилянської академії; під час презентації міжнародного незалежного Університету «Києво-Могилянська академія»; бібліотека академії.

Фото Олександра КЛИМЕНКА, Сергія П'ЯТЕРИКОВА.

БО

«Бог є люб
світу» — ці в
ни живили лю
Більшовики
го світу. «Гет
відувати!» —
волюція покла
висті. Вся іде
були пройняті
Атакували
на несла в с
Але публічно
добра й любов
ховалася за р
мракобесие»,
ское лицем
верство»
пи. Це цілком
ховалися в те
Було б див
ні сили рапто
но, якби вон
далі в атмос
мості.
Навпаки, ц
ме вони вцілі
Переслідують
праведників.
ворить навкол
сердито хрест
чи очима на
«сектанти», т
лякі інші нез
даються прон
як колись
вороги Х
забарв ям
тотального т
святоші ніко
світу, явних
трапляють у
тури. Сектан
фалістів
линати
вах релі
підкупний ха
звичайна і з
Згадаймо
ної церкви а
на Мазепу –
характеру.
ва, крім підл
не прийняла
Відомо, ц
фундатором
церков, і в
ся «за стр
храму сього
того ж «стр
— за наказ
Згадаймо,
церков
ікон і церк
вився порт
«Так, ваша
гетьмана Ма
тоятель храм
ся за бла
мось, як на
«А потім ч
«Читаємо, я
косте».
Абсурд і
православ'я,
з російських

Поверта
до надру

Він приї
міста Вишне
євом. Приві
воєнної пор
Корсунь-Ше
військкомат
ди про нез
років.
— Прочи
вашій газеті
дили хлопц
«Бомби па
не можу м
Ознайомл
ристикою.
**«Столовий
вич, 1927 р
дно з поста
Комітету Об
того 1944 р
Корсунь-Шев
військкомат
фахом інстр
вуванню, пі**

...ВЕРНУВСЯ — ...КИ, ЧЕРЕЗ ВІКИ

...ерситет «Києво-Могилянська Академія» оголосив ...удентів на перший курс

...і з них. ...дяни без ...закінчи- ...го курсу ...на «від- ...іальний ...илище), ...омадяни ...ію. Екза- ...—6 лип- ... тесту- ...о вклю- ...рівня ...та во- ...о і ан- ... Як я ...иться

...студентів ... Заяви ...5 квітня ... цього

...: — не- ...о-науко- ...езвично

...функціо- ...оврядує ...повну ...іяльнос- ...ого бюд- ...ціннос- ...нашому ...свобода ...форм ...дослід- ...права ...в їхні ...у зміст. ...роботу ...рограми ...овідний ...вільні ...курси, ...того, в ...студент ...ких спе- ...ультет.

...ь ласка, ...ктерні ...процесу, ...ені нав-

...кресло, ...ємо до ...на фа- ...да лю- ...півтора- ...во ви- ...краще ...д своє

... чотн- ...дає ви- ...калавра ...ох ос-

новних напрямів: гуманітарним, суспільствознавчим і природничим.

Другий ступінь — дворічна програма — її ми називаємо між собою магістеркою. Тут студенти готуються до звання магістра наук відповідно до вибраної спеціалізації. Магістерка — по суті, і є маленька аспірантура. За умови, якщо людина на цьому ступені захистить дипломну роботу, вона може виходити на докторський рівень.

— Про всі спеціалізації ми зараз не зможемо розповісти. Для прикладу візьмемо культурологію, один з секторів гуманітарного факультету. Яким ви бачите свого майбутнього випускника, культуролога?

— Він глибоко знатиметься на мистецтвах. Колись Києво-Могилянську академію називали вітчизняним Геліконом, пристановищем муз. Тут навчалися люди, обдаровані в музиці, віршуванні, образотворчому, театральному мистецтвах тощо. У нас це матиме не прикладний характер, принаймні поки що, а мистецтвознавчий. Утім, як тільки станемо на ноги, то знатимемося й з прикладним мистецтвом. А щодо нашого випускника-культуролога — це буде людина високоосвічена, без трафаретів мислення, глибоко ерудована. Він вільно володітиме двома живими іноземними мовами. За бажанням, може опанувати ще будь-яку європейську, східну, а також древньогрецьку, латину тощо.

— Наскільки я зрозуміла, ваш вуз — світський?

— Так, хоча на гуманітарному факультеті вивчатиметься одна з дисциплін — релігієзнавство.

— А як з роботою? Де працюватимуть випускники після закінчення?

— У статуті записано, що Університет сприятиме з працевлаштуванням. Але ж у нас освіту здобуватимуть обдаровані діти. Академія, з свого боку, даватиме їм великий обсяг знань, тож плекаємо надію, що на випускників буде великий попит. Де? У державних та міждержавних органах, структурах — на посадах радників, менеджерів тощо. Гадаємо, що це будуть і молоді талановиті вчені, викладачі вищих навчальних закладів.

— Виходить, що таку високу освіту — у справжньому розумінні цього слова — можна буде здобути за плату?

— Ми взагалі за платне навчання. Нехай воно буде символічним, не обтяжливим для бюджету сім'ї. Але це стимулюватиме студента до навчання. Людина вносить посильну суму, а потім, якщо вона успішно навчається, сума повертається їй у вигляді стипендії чи грантів — своєрідного фонду для дослідницької та наукової роботи.

— А хто фінансує Університет?

— На перших порах допомагає держава, особливо ми вдячні спонсорам, які нас підтримують матеріально. Протектором Університету є Президент України Леонід Кравчук. І майбутні президенти, сподіваємося, підтримуватимуть цю традицію. Так, скажімо, як колись вступив і був названий першим спудеєм гетьман запорозьких козаків Петро Конашевич-Сагайдачний. Леонід Макарович — керівник міжнародної консультативної ради, яка є найвищим репрезентативним органом Університету.

Хто хоче нам допомогти будь-чим — ідеєю, практичною порадою, коштами, ми з радістю приймемо. Це буде щирий внесок у відродження відомого на весь світ першого університету Східної Європи — слави й мудрості наших предків.

Розмову вела
Людмила БАРАНЕВИЧ.

* * *

На знімках: меморіальні дошки на приміщенні Києво-Могилянської академії; під час презентації міжнародного незалежного Університету «Києво-Могилянська академія»; бібліотека академії.

Фото Олександра КЛИМЕНКА, Сергія П'ЯТЕРИКОВА.

БОЖЕ, ВЕЛИКИЙ, ЄД...

«Бог є любов», «Я — світло для світу» — ці великі євангельські істини живили людство тисячі років.

Більшовики повстали проти старого світу. «Геть!», «До стінки!», «Ліквідувати!» — цими заклинаннями революція поклала початок епохи ненависті. Вся ідеологія, все суспільство були пройняті ненавистю.

Атакували особливо релігію, бо вона несла в собі протилежне начало. Але публічно били не в те начало добра й любові, а в темряву, яка приховалася за розп'яттям. «Религиозное мракобесие», «кликушество», «поповское лицемерие», «человеконенавистное изуверство» ... де не ви... і не наклепи. Це цілком реальні темні сили, що ховалися в темних кутках святині.

Було б дивно, якби сьогодні ті темні сили раптом пропали. Було б дивно, якби вони перестали плодитися далі в атмосфері тотальної нетерпимості.

Навпаки, цілком зрозуміло, що саме вони вціліли біля вцілілої церкви. Переслідують і цькують завжди саме праведників. Послухайте, що нині говорить навколоцерковний темний люд, сердито хрестячись і сердито блимаючи очима на «чужих». Католики, «сектанти», тобто протестанти й усілякі інші незнайомі їм християни підпадають прокляттю точнісінько так, як колись у червоних — «класові вороги». Хто цікавив... політичним забарв...ням тих про... у роки тотального терору, той помітив, що святоші ніколи не кленуть сильних світу, явних руйнівників, а якось потрафляють у слід політичної кон'юнктури. Сектантів, українських автокефалістів, ...толиків ...таяти й проклинати ...ного ла... Рада в справах релігії... Боятися нічого. Словом, підкупний характер ненависті — річ звичайна і зрозуміла.

Згадаймо ганебну для царепослушної церкви анафему на гетьмана Івана Мазепу — фарс суто політичного характеру. Жодна православна церква, крім підлеглих Російській імперії, не прийняла цього фарсу.

Відомо, що гетьман Мазепа був фундатором багатьох православних церков, і в усіх тих церквах молилися «за строїтелів і благотворителів храму сього». А потім проклинали того ж «строїтеля Івашку Мазепу» — за наказом царя.

Згадаймо, як в одній з київських церков ...икола II, ... знавець ікон і церковного живопису, зацікавився портретом благотворителя. «Так, ваша високосте, це портрет гетьмана Мазепи», — підтвердив настоятель храму. «То як же ви молитеся за благотворителя?» — «Молимось, як належить, ваша високосте». «А потім читаєте йому анафему?» — «Читаємо, як нам велено, ваша високосте».

Абсурд і святотатство казенного православ'я, мабуть, розумів останній з російських імператорів. Але чи ро-

Позиція

зуміють це майже через століття ті служителі Печерської Лаври, що живуть під покровом законів Української держави?

Хто ж замовляє анафеми сьогодні? Але спершу прислухаймося, може, то голос серця?

Відомо, що Печерська Лавра нині багата служителями антиукраїнського духу. Лавра, а емоції чомусь негативні — анти... Там лукавого недовго шукати — чомусь те все гніздиться поблизу святих останків землі Української.

Минулого року було передано для богослужіння трапезну, де колись безплатно квартирував концертний зал. В неділю, 15 лютого 1992 року там правив протоієрей Пітирим, виголошував проповідь ігумен Аліпій. Видно, дух політики там сидить у всіх щілинах, бо отець раптом заговорив про ідею «навіки разом». Цю глибоко партійну, імперську ідею отець осучаснив тирадою: «Кто выступает за отделение от Москвы — клятвоотступники, ибо наши прадеды крест целовали московскому царю».

Жанр проповіді має ту специфіку, що тут питання руба не поставиш і про здоровий глузд не нагадаєш: «А хто ж отче, переступив клятву і порушив усі Переяславські угоди, як не сам цар? Хто ж поставав би проти власного договору, якби царі його дотримувалися?»

Якої ж треба неповаги до розуму й до історії, щоб нині розвал імперії вважати народною бідою. І яким же, по суті, безбожним мусить бути проповідник, щоб результати розвалу безбожної держави тлумачити не як Боже провидіння, а як Божу кару!

То давня істина, що на службі ненависті й олжі розум сліпне. В добу «торжества православ'я» істерія ненависті була доведена до апогею. Було урочисто піддано анафемі усі єресі, секти, католиків і оголошено єдиною праведною вірою... православну, очевидно ж утілену в московській патріархії. І, звичайно, в її ієрархах, гартованих у співробітництві з КДБ, бо як можна собі уявити віру поза її носієм?

Сердешні люди кивають на олжу з амвона, бо ж у церкві належить смиренно погоджуватися. Так само, як недавно на сповіді належало говорити всю правду облаченним доносителям.

За кого ж Ти розіп'явся,
Христе, Сине Божий?
За нас грішних, чи за слово істини,
Чи, може, щоб ми з тебе насміялись?
Воно ж так і сталось.

(Т. Шевченко. 1845 р.)

Вину більшовицьких розтлителів душ пом'якшує, як бачимо, царська репетиція. Вказівки порушувати таємницю сповіді і всяку правду в ім'я політики давали своїм служителям і Петро I, і його наступники. Це ... з прекрасної церкви предків на... з давнього православ'я, створил... даток до самодержавства, духовн... домство на службі бездушної імп... кої машини.

Зрозуміло, що отець ігумен з... чив свою службу урочистим моле... за царів Петра і Катерину «со... тыми упокой...» і таким чином ... точно зорієнтував людей проти... раїни.

Можна було б нагадати о... євангельську науку поважати за... народну мудрість — не плюват... криницю. Але він сам відчуває, ... вказівок треба трепетно дотриму... ся, а які закони не страшно й ... ступати.

Признатися, колись мене шоку... демонстрації «торжествуючого п... слав'я» на сторінках «Літерату... газеты», де окремі отці духовні, ... нені благості, розмірковували ... неосуждения й повне забуття за... нів тієї партії, з якою вони не ... пуд солі з'їли. І не тільки солі...

Вражені такою зовсім не хр... янською позицією (християнство ... магає суворої сповіді у гріхах, ... не тільки ділом, а й словом, і н... думкою!), журналісти на сторі... цієї ж газети іронічно заперечу... духовним особам і називали речі ... їми іменами.

У необізнаного читача могло с... тися хибне уявлення, ніби мова п... цистики морально ясніша, ніж ... християнської проповіді. Але об... ному ясно, що гниле слово служи... тут не має нічого спільного зі с... Христа.

Торжествуюче православ'я... що московське православ'я тор... вує лише пару років своє лега... існування. На тому, звичайно, ... на який було спущене в імпер... структурі, за якою нині так ту... Стереотип імперської церкви закр... ся в ньому глибше ніж сама віра...

Очевидно, для нинішньої мо... що прокидається до духовного ж... не є найпривабливішою та цер... яка проголошує анафему іншим в... вам і ставить сумнівну і гвалто... але офіційно затверджену кан... ність понад щиру живу віру й по... ність.

Уявімо собі стороннього юнак... дівчину на зібранні отих, під... анафемі єретиків — баптистів ч... тидесятників. Там почуєте пса... молитви і хай часом нуднуваті ... мачення Святого Письма, але не... чуєте проклять іншій вірі, іншій ц... ці до Христа! І навіть на зібранні ... лідовників Муна — ви можете за... ніватись, чи це віра, чи тільки ... матичне використання цілющих ... рел християнства... Але ви не по... те там нікого політиканства, ні... литов за царя Гороха, ні проклят... відступництво від царя Гороха, ... закликів повернутися до царя Гор...

Чому не почуєте? Бо це роз... сучасні люди, які дивляться пра...

Повертаючись до надрукованого

ОСТАННІЙ ШАНС ОСТАНН...

Він приїхав до редакції з міста Вишневого, що під Києвом. Привіз характеристику воєнної пори, видану йому Корсунь-Шевченківським райвійськкоматом і власні спогади про незабутні події тих років.

— Прочитав,— каже, — у вашій газеті публікації «Ходили хлопці на міни» та «Бомби падали на всіх...» і не можу мовчати...

Ознайомлююся з характеристикою.

«Столовий Андрій Миколайович, 1927 року народження, згідно з постановою Державного Комітету Оборони СРСР 19 лютого 1944 року був призваний Корсунь-Шевченківським райвійськкоматом на навчання за фахом інструктор по розмінуванню, після успішного закінчення курсів з 22 березня 1944 року працював інструктором по розмінуванню, збиранню мін, снарядів, бомб та інших вибухонебезпечних предметів у Корсунь-Шевченківському районі. Виконуючи бойове завдання, бійці-мінери під командуванням Столового А. М. за період з 22 березня 1944 року по 25 серпня 1945 року знешкодили 5 мінних полів (1168 мін); знищили 18652 снаряди, які не підлягали транспортуванню; зібрали, укомплектували і передали діючій армії (на фронт) 168356 снарядів та інших боєприпасів; 6780 одиниць стрілецької зброї та 6080000 патронів до неї.

За зразкове виконання завдань по розмінуванню полів і збиранню боєприпасів, виявлені при цьому мужність і відвагу Столовий А. М. представлений до нагороди медаллю «За відвагу».

Військовий комісар, майор юстиції Грушовий».

Андрій Миколайович розповів, що бійцями-мінерами в його загоні були тоді переважно такі ж, як він, місцеві юнаки, навіть жінки і дівчата. Всі селяни прагнули якнайшвидше розчистити поля від мін та снарядів і засіяти їх хлібом. Заради цього ризикували життям. На жаль, було немало і нещасних випадків.

Медаль «За відвагу» він не одержав і по сьогодні. Як і посвідчення учасника Великої Вітчизняної війни.

— Де ж справедливість? — схвильовано запитує тепер уже сивий ветеран...

А я собі думаю: «А оті корсунь-шевченківські жінки та дівчата, які також «ходи-ли на міни» ... були учасни...

Проти пр... ти ветерані... війни і уча... дій категор... юються числе... писувачі, зо... сов і В. Ци... ни, І. Водо... петровська, ... поля та інш... му листі до... вони назвал... останнього в... ву», ветеран... до депутатів... ди Україн... «...усунути ... ведливість, ... чою владо... СРСР».

ГОЛОС України

КЕ, ВЕЛИКИЙ, ЄДИНИЙ?..

І — світло для
вангельські істи-
исячі років.
али проти старо-
стінки!», «Лік-
аклинаннями ре-
ток епохи нена-
е суспільство
істю.
релігію, бо во-
илежне начало.
не в те начало
мряву, яка при-
и. «Религиозное
ество», «попов-
отенное изу-
і не накле-
темні сили, що
тках святині.
сьогодні ті тем-
и. Було б див-
тали плодитися
альної нетерпи-

озуміло, що са-
оділілої церкви.
завжди саме
те, що нині го-
ний темний люд,
ердито блимаю-
. Католики,
отестанти й усі-
християни під-
очнічною так,
их — «класові
політичним
у роки
помітив, що
перто сильних
ків, а якось по-
літичної кон'юнк-
аїнських автоке-
аяти й прок-
Рада в спра-
ом. Словом,
ненависті — річ

ля царепослуш-
на гетьмана Іва-
го Українського
авославна церк-
сійській імперії,
рсу.
н Мазепа був
православних
ерквах молили
благотворителя
тим проклинали
ашку Мазепу»

ій з київських
знавець
олису, зацікав-
благотворителя.
е, це портрет
підтвердив нас-
же ви молите-
?» — «Моли-
ашых высокостей».
у анафему?» —
ено, ваша висо-

тво казенного
озумів останній
ів. Але чи ро-

Позиція

зуміють це майже через століття ті служителі Печерської Лаври, що живуть під покровом законів Української держави?

Хто ж замовляє анафеми сьогодні? Але спершу прислухаймося, може, то голос серця?

Відомо, що Печерська Лавра нині багата служителями антиукраїнського духу. Лавра, а емоції чомусь негативні — анти... Там лукавого недовго шукати — чомусь те все гніздиться поблизу святих останків землі Української.

Минулого року було передано для богослужіння трапезну, де колись безплатно квартирував концертний зал. В неділю, 15 лютого 1992 року там правив протоієрей Пітирим, виголошував проповідь ігумен Аліпій. Видно, дух політики там сидить у всіх щілинах, бо отець раптом заговорив про ідею «навіки разом». Цю глибоко партійну, імперську ідею отець осучаснив тирадою: «Кто выступает за отделение от Москвы — клятвоотступники, ибо наши прадеды крест целовали московскому царю».

Жанр проповіді має ту специфіку, що тут питання руба не поставиш і про здоровий глузд не нагадаєш: «А хто ж отче, переступив клятву і порушив усі Переяславські угоди, як не сам цар? Хто ж поставав би проти власного договору, якби царі його дотримувалися?»

Якої ж треба неповаги до розуму й до історії, щоб нині розвал імперії вважати народною бідою. І яким же, по суті, безбожним мусить бути проповідник, щоб результати розвалу безбожної держави тлумачити не як Боже провидіння, а як Божу кару!

То давня істина, що на службі ненависті й олжі розум сліпне. В добу «торжества православ'я» істерія ненависті була доведена до апогею. Було урочисто піддано анафемі усі єресі, секти, католиків і оголошено єдиною праведною вірою... православну, очевидно ж утілену в московській патріархії. І, звичайно, в її ієрархах, гартованих у співробітництві з КДБ, бо як можна собі уявити віру поза її носієм?

Сердешні люди кивають на олжу з амвона, бо ж у церкві належить смиренно погоджуватися. Так само, як недавно на сповіді належало говорити всю правду облаченим доносителям.

За кого ж Ти розіп'явся,
Христе, Сине Божий?
За нас грішних, чи за слово істини.
Чи, може, щоб ми з тебе насміялись?
Воно ж так і сталось.

(Т. Шевченко. 1845 р.)

Вину більшовицьких розтлителів душ пом'якшує, як бачимо, царська репетиція. Вказівки порушувати таємницю сповіді і всяку правду в ім'я політики давали своїм служителям і Петро І, і його наступники. Це вони з прекрасної церкви предків наших, з давнього православ'я, створили додаток до самодержавства, духовне відомство на службі бездушної імперської машини.

Зрозуміло, що отець ігумен закінчив свою службу урочистим молебнем за царів Петра і Катерину «со святыми упокой...» і таким чином остаточно зорієнтував людей проти України.

Можна було б нагадати отцеві євангельську науку поважати закон і народну мудрість — не плювати в криницю. Але він сам відчуває, яких вказівок треба трепетно дотримуватися, а які закони не страшно й переступати.

Признатися, колись мене шокували демонстрації «торжествующего православ'я» на сторінках «Литературной газеты», де окремі отці духовні, сповнені благості, розмірковували про неосудження й повне забуття злочинів тієї партії, з якою вони не один пуд солі з'їли. І не тільки солі...

Вражені такою зовсім не християнською позицією (християнство вимагає суворої сповіді у гріхах, і то не тільки ділом, а й словом, і навіть думкою!), журналісти на сторінках цієї ж газети іронічно заперечували духовним особам і називали речі своїми іменами.

У необізнаного читача могло скластися хибне уявлення, ніби мова публіцистики морально ясніша, ніж мова християнської проповіді. Але обізнаному ясно, що гниле слово служителя тут не має нічого спільного зі словом Христа.

Торжествуюче православ'я... Поки що московське православ'я торжествує лише пару років своє легальне існування. На тому, звичайно, рівні, на який було спущене в імперській структурі, за якою нині так тужить. Стереотип імперської церкви закріпився в ньому глибше ніж сама віра.

Очевидно, для нинішньої молоді, що прокидається до духовного життя, не є найпривабливішою та церква, яка проголошує анафему іншим церквам і ставить сумнівну і гвалтовану, але офіційно затверджену канонічність понад щиру живу віру й порядність.

Уявімо собі стороннього юнака чи дівчину на зібранні отих, підданих анафемі єретиків — баптистів чи п'ятидесятників. Там почуєте псалми, молитви і хай часом нуднуваті тлумачення Святого Письма, але не почуєте проклять іншій вірі, іншій стежці до Христа! І навіть на зібранні послідовників Муна — ви можете засумніватись, чи це віра, чи тільки прагматичне використання цілющих джерел християнства... Але ви не почуєте там ніякого політиканства, ні молитов за царя Гороха, ні проклять за відступництво від царя Гороха, ні закликів повернутися до царя Гороха.

Чому не почуєте? Бо це розумні сучасні люди, які дивляться правді у вічі. Якби вони задурювали темну масу заклинаннями, їхня віра була б приречено. Але вони розуміють, що людям, знервованим і спраглим доброго слова, треба дати ліки для душі, якусь надію і розраду.

Навколо нас безліч віруючих і не дуже віруючих проповідників слова Христового. Всі вони хочуть добитися благосного поклику людського серця — і їх слухають. Вони проповідують перед багатотисячними аудиторіями. людського серця — і їх слухають. Поряд з тим, у відкритий простір Сходу йде освічений католицизм. Всі вони мають прекрасні видання релігійної літератури. Вони психологічно підготовлені і ніколи не допустять грубого осуду та публічного таврування ближнього або його конфесії.

За ким же піде молодь? За респектабельним і галантним проповідником чи за «торжествующим православ'ям», яке в кінці двадцятого століття ще не відійшло від соціальних стресів і говорить мовою темної юрби?

Як ця мова нагадує більшовицьку, що ще декілька років тому переможно гукала про торжествуючі ідеї комунізму, вихваляла «правильне вчення» й засуджувала всіляких єретиків, дисидентів, відступників, погрожуючи їм карою.

Якщо православ'я має сьогодні силу, то це сила спраги народної до слова Божого, сила здорового народного інстинкту, сила віри в церкву предків. Але ж до того народу треба говорити його мовою і в дусі його традицій! Зрештою, треба говорити про душу, спрагу чистоти і неба, а не про царів, що вели багатющу країну в обійми бісів, демагогів-безбожників. Погляньте на нинішній книжковий ринок — там про тих царів знайдете такі історії, від яких кров холоне. Там же знайдете і історію нечуваних гріхопадінь ієрархів московського православ'я, яке так і не здобулося на слово покаяння перед Богом.

Яке ж торжество, люди добрі, без каяття і очищення, навіть без елементарного осмислення своєї власної історії?!

Умийтеся!
Образ Божий багном не скверніте!
(Т. Шевченко)

Вам, що пережили велике знамення «Звізди Полин», вам, пастирям людей, смертельно отруєних радіацією, нині пора зрозуміти: живіть свій день так, наче останній! Хіба не ви читали в церкві перед великим постом про грішного, але скромного митаря, що просив прощення у Бога, і про самовдоволеного фарисея, який пишався перед Богом, що він, мовляв, не такий, як митар? Відкидаючи фарисеїв «рід зміїний», що задоволений собою і гордий своєю канонічністю, Христос волів краще грішного митаря. І Христос іде до нас, може, ще й грішніх за грішного митаря. І поки там фарисеї та міняйли в храмі сперечаються, де кращий центр — у Римі, Константинополі чи в Москві, Христос простягає руку: «Прийдіть до мене всі знеможені й обтяжені, і я заспокою вас». Зневірених він навчає: «Шукайте і знайдете, стукайте — і відчинять вам». Озлоблених застерігає: «Не судіть, щоб і вас не судили, бо яким судом ви судите, таким і вас судитимуть». А своїх учнів напучує: «Посилаю, вас, як овець між вовки, будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки...».

У світлі Нагірної проповіді уявімо собі, що сказав би Христос пастирям і отцям духовним, що знають, яке духовне спустошення пройшло по нашій землі... Знають, що багато людей з дитинства не чули молитви і навіть не бачили віруючої людини... Вони не розрізняють релігій, не те що конфесій...

Все це знають отці, але замість єднати свої зусилля з усіма, хто сіє слово Боже і подає приклад християнського життя, затуманюють голови людей політичним сміттям. Тим самим сміттям, яким користувалися комуністи, але на цей раз ще на нижчому моральному й інтелектуальному рівнях.

А тим часом величезна місія православ'я — заповнити духовний вакуум і лікувати хвору країну від епідемії споживацтва, насильства й відчаю. Ця місія вимагає об'єднання усіх духовно пробуджених сил. І зрозуміло, такі сили є серед православних священиків. І вся надія наша на те, що вони будуть, нарешті, єднатися. Але вже не під прогнилим, імперським знаменом, а під хоругвами народу. Бо дух православ'я зберігся в нашій народній традиції, а не в риториці «торжествуючого православ'я». Сказати чесно, наше православ'я як Церква переживає глибоку кризу: Церква потребує заміни крові — заміни ієрархії, потребує самоусвідомлення і очищення. І тоді фарисейські розмови про єдино правильну віру, про канонічність, про благодатність та про церковне майно будуть посоромлені перед лицем Господнім.

Євген СВЕРСТЮК.

о — ОСТАННІЙ ШАНС ОСТАННЬОГО ВОЄННОГО ПРИЗОВУ

кції з
ід Ки-
истику
йому
м
спога-
тих
е,— у
«Хо-
» та
х...» і
ракте-
олайо-
на, згі-
аваного
19 лю-
вання
на за
озміно-
то за-

кінчення курсів з 22 березня 1944 року працював інструктором по розміновуванню, збиранню мін, снарядів, бомб та інших вибухонебезпечних предметів у Корсунь-Шевченківському районі. Виконуючи бойове завдання, бійці-мінери під командуванням Столового А. М. за період з 22 березня 1944 року по 25 серпня 1945 року знешкодили 5 мінних полів (1168 мін); знищили 18652 снаряди, які не підлягали транспортуванню; зібрали, укомплектували і передали діючій армії (на фронт) 168356 снарядів та інших боєприпасів; 6780 одиниць стрілецької зброї та 6080000 патронів до неї.

За зразкове виконання завдань по розміновуванню полів і збиранню боєприпасів, виявлені при цьому мужність і відвагу Столовий А. М. представлений до нагороди медаллю «За відвагу».

Військовий комісар, майор юстиції Грушовий».

Андрій Миколайович розповів, що бійцями-мінерами в його загоні були тоді переважно такі ж, як він, місцеві юнаки, навіть жінки і дівчата. Всі селяни прагнули якнайшвидше розчистити поля від мін та снарядів і засіяти їх хлібом. Заради цього ризикували життям. На жаль, було немало і нещасних випадків.

Медаль «За відвагу» він не одержав і по сьогодні. Як і посвідчення учасника Великої Вітчизняної війни.

— Де ж справедливість? — схвильовано запитує тепер вже сивий ветеран...

А я собі думаю: «А оті корсунь-шевченківські жінки та дівчата, які також «ходили на міни»,— хіба вони не були учасниками війни?»

Проти пропозиції поділити ветеранів на учасників війни і учасників бойових дій категорично висловлюються численні інші наші дописувачі, зокрема, В. Бекасов і В. Циганок з Київщини, І. Водоп'янов з Дніпропетровська, М. Гуд з Нікополя та інші. У колективному листі до редакції, який вони назвали «Останній шанс останнього воєнного призову», ветерани звертаються до депутатів Верховної Ради України з проханням «...усунути кричущу несправедливість, вчинену виконавчою владою колишнього СРСР».

Відгукнувся на публікації газети і голова Української ради ветеранських організацій «Останній воєнний призов» М. Гуренко. Докладно розповівши про тяжкі поневіряння юнаків призову 1944 року, він наголошує на тому, що ці люди і нині при виході на пенсію опинилися у вельми скрутному становищі: Кабінет Міністрів прирівняв їх до тих ветеранів, які отримали пенсійне забезпечення до 1990 року. Хоча заробітна плата останнім часом зросла у кілька разів.

«Ветеранська організація «Останній воєнний призов», — пише М. Гуренко,— прагне захистити наших неймущих членів, але стрибок цін поставив нас у такі умови, що змушені просити всіх, хто зможе, подати посильну допомогу».

Що можемо додати до цих та раніше вміщених публікацій у «Голосі України»? Редакція надала можливість висловити різні точки зору на проблему, яка дискутується. Остаточно ж вирішити її належить депутатам Верховної Ради України при розгляді проекту Закону про статус ветеранів війни, праці і Збройних Сил.

Володимир ЧЕРКАС.

Жарт номера

Затягнути тугіше пояси! Але для цього, як мінімум, треба мати штани!

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Конкурс «І не таке буває»

ВОРОГ НЕ ДРІМАЄ

Було це не так давно. Вже на п'ятому році перебудови.

Випало якось мені, тоді кореспонденту районної газети, писати матеріал про урочистості в райцентрі, присвячені черговому призову юнаків до лав Радянської Армії. Беручись до виконання завдання, навіть гадки не мав, з яким нетерпінням очікують появи публікації... стратеги з НАТО. Словом, усе по порядку.

Пам'ятаю, після урочистих промов у Будинку культури кілька новобранців, за доброю традицією, попрошкували до міського скверика, де, передаючи лопату з рук у руки, посадили три деревця.

Отож і з'явилося в матеріалі речення, в якому йшлося про те, що сквер, на згадку про цю подію, збільшився на три деревця.

— Ніяких цифр, — повчально сказала мені редактор, із завзяттям закреслюючи невинне на перший погляд речення про ті злополучні насадження.

— Чому?

— Ви що, хочете, щоб наші ймовірні противники мали інформацію про кількість призовників, якими поповнилася Радянська Армія?

Павло КУЩ.
Донецьк.

Альтернативні думки

Наше прискорення є гальмування із знаком плюс.

Ринок по-нашому: життя дорожчає, людина дешевшає.

Темрява — найкращий світоч для тих, хто не бажає нічого бачити.

Якщо і зводимо кінці з кінцями, то лише нанівець.

Закон номенклатури: останніми сміються лише перші.

Леонід СУХОРУКОВ.

Пуп землі

ФУНДАТОР ПАРТІЇ

Павло П'ятихатський ішов зажурений, наче якийсь міністр напередодні чергового скорочення кількості міністерств. Хоч Павло був зовсім не міністр, а майстер водоканалтресту. І хвилюватися щодо скорочення йому нема чого. На його вік роботи вистачить: поки в світі, зрісно, буде вода, труби прориватимуться. Чого ж він такий зосереджений?

— Павле! — гукнув я. — Як ся маєш?

— Ох! — здригнувся він. — Привіт!

— Чи здоровий? Бо, пробач, такий у тебе вигляд, як у завбазою перед грошовою реформою.

— Нівроку, не хворію. Просто замислився.

— Чого раптом? — здивувався я, бо ніколи дурної манери замислюватися за Павлом не помічав.

— Бачиш, тут таке діло. Надумав я організувати партію...

— З якого дива?

— Тепер-бо така фаза пішла... багатопартійність. Усі створюють. Люди дивляться: якщо ти не здатен організувати бодай поганенької партії, то наче якийсь недоумок абощо.

Мене це неабияк зацікавило.

— А яку ж саме партію ти надумав створити?

— От цим якраз і сушу собі мозок. Тільки-но придумаю якусь партію, тільки заведу мову про неї, а мені кажуть: така вже зареєстрована або тільки-но заявку на реєстрацію подали.

І все ж ледь помітний веселий вогник, який нараз засвітився при цьому в його очах, свідчив, що справа не така вже безнадійна, як її зображає мій знайомий. Цей зрадливий вогник виказував, що Павло вже знайшов вихід зі скрути.

— То невже так і залишишся без власної партії? — провокаційно запитав я.

— Дзуськи! — вигукнув Павло. — Вони тільки на це й чекають, що я відмовлюсь від свого задуму. Та не діждуть! Я створю партію захисту прав лівшів України! Скорочено — ПЗПЛУ.

— А людей у цю партію вистачить?

— Набереться! Ти навіть не уявляєш собі, скільки нас, таких, що працюють лівою рукою краще, ніж правою. Причому кажу тільки про офіційно зареєстрованих! А скільки ще таких, які це приховують, бо так уже повелося, що ліворуцтво вважається вадою. Але це ж несправедливо!

— Ну чого ж обов'язково — вадою? — кволо спробував заперечити.

— Аякже! Часто, мабуть, і сам чув, коли йдеться про погано виконану роботу, то кажуть: «Це наче зроблено однією лівою». А лівша не раз однією лівою зробить краще, ніж десять чоловік десятьма правими. Недарма російський письменник Лєсков у легенді про тульських умільців, які підкували блоху, показав, що найліпшим майстром серед них був саме шульга.

— Гадаю, ти надто драматизуєш становище лівшів. Вони, на мою думку, зовсім не комплексують з цього приводу, і тому навряд чи захочуть записуватися до твоєї партії.

— Захочуть! — переконано кивнув головою П'ятихатський. — Уже хоча б тому, що взагалі вважатися за лівого престижніше, ніж правим.

— Але ж ти сам не шульга! — висунув я черговий аргумент.

— То й що?! Хіба, скажімо, кожний секретар у колишній КПРС був комуністом? І сьогодні на чолі партії, яка називає себе демократичною, може стояти людина з явно імперськими замашками. А хіба в керівництві товариства сліпих самі сліпі?! Ні. Бо керівник, засновник партії — не зовсім те, що рядовий член. Оце ти маєш втямити!

Змушений був подумки визнати, що П'ятихатський має рацію. Але подумав про інше. І як старий добрий знайомий не міг не застерегти:

— Слухай, Павлусю, а на дідька тобі взагалі знадобилась уся ця халепа. Жив би собі по-старому, без усіляких міжпартійних чвар, без тих дурних клопотів, без зайвої мороки.

— Набридли, розумієш, оті труби — хай би їх чорт узяв! — по двічі на день стали прориватися, фонтанувати. А в партії всіляка балаканина, всілякі дискусії про ніщо сходять за роботу. А тепер, коли до ринку переходимо, треба вміти сваритися, як на базарі. Я, правда, не вмію це робити, як твоя Христя. Але навчуся, все ж легше, ніж труби зварювати...

Я змушений був ізнову визнати, що й у цьому він мав рацію.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.
Львів.

Життєві перипетії

МЕСІЯ

— Шарля-агдам, марля-гудрон, — пролопотів Сергій Степанович і швиденько озирнувся по боках.

Ніякої реакції.

— Шарля-агдам, марля-гудрон, — підвищивши голос, повторив Сергій Степанович.

Дехто із здивуванням підвів голову, в сусіда праворуч відвисла щелепа.

— Шарля-агдам, марля-гудрон! — з усенької сили зарепетував Сергій Степанович.

Зал оторопів.

— Чого горлопаниш, як недорізаний? Зараз викличу міліцію! — попередила офіціантка.

— Не можеш пити пиво — пий кефір! — порадив якийсь бородань.

— І-ді-о-ти! — обхопивши голову руками, просичав Сергій Степанович. — Темнота! Я екстрасенс міжнародної категорії, гіпнотизер...

Закотивши очі, він почав монотонно повторювати: «Шарля-агдам, марля-гудрон, шарля-агдам, марля-гудрон...».

Зал захвилювався: хтось повертів пальцем біля скроні, хтось перехрестився.

— Самозванець, — почулося чийсь старечий голос.

— Розвелося тут екстрасенсів, — перелякано прошепотіла офіціантка, але теж на всякий випадок перехрестилася. — Товаришу, скільки вам ще пива?

— Я не п'ю! — гордо видихнув Сергій Степанович, витираючи рукавом піджака масні від оселедців губи.

— Шарля-агдам, марля-гудрон...

— Я десь його бачив, — повідомив хмільним голосом чолов'яга у піжамі. — Чи то по телевізору, чи в газеті...

— Ні, він з медичного кооперативу, — не погодився напарник.

— А я бачила його на образах, — втрутилася мийниця посуду тітка Настя. — Це ж наш святий, новий месія!

— Господи, спаси і сохрани,— пополотнівши прошепотіла офіціантка.

— Шарля-агдам, марля-гудрон, — знову забубонів Сергій Степанович і перехрестився.

Усі в пивбарі почали хреститися. Якийсь дід став на коліна і заспівав псалом.

— Месія! — стоголосо прокотилося пивбаром.

— Шарля-агдам, марля-гудрон, повторюйте всі! — владно наказав Сергій Степанович.

— Шарля-агдам, марля-гудрон... — спочатку несміло, а потім дедалі впевненіше і голосніше заспівали завсідники пивбару. І раптом, ніби по команді, всі вони посхоплювалися зі своїх місць, підхопили на руки Сергія Степановича, винесли його з пивбару і рушили по проспекту.

— Слава! Ура! Дайош свободу! Даєш гласність! — неслося з натовпу. Обростаючи, ніби снігова брила, новими людьми — алкоголіками і непитущими, віруючими і атеїстами, демократами і консерваторами, — вся ця маса висипала на головну міську площу. Скоро там розпочався черговий несанкціонований мітинг.

Олександр ПЕРЛЮК.

Пародії

СМІХ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

Можливо, сміються?
А, може, там
плачуть?
Коли Боги придумані
вмирають,
жінки за ними плачуть
все одно.

Ганна ЧУБАЧ.

Повсюди бачу
Сльозу гарячу...
Спалили дачу —
Нехай поплачуть.
Упала дівка
Та й на долізку,
Грицько — в траву,
Усі реауть.
Хай здушить горе
П'яниці горло:
Згубив купон —
«Сухий» закон.
Барига плаче:
«Немає здачі...»
(Як у попа).
Клієнт пропав.
Боги вмирають —
Раби ридають.
І ти читач,
Із ними плач.
А я: — Ха! Ха!
Зажди суха.
Бо не сльозою,
А ковбасою
Мій сум висить.
Так треба жить.

Володимир СЕМЕНО.
Полтава.

Курінінформ повідомляє

ГЕРОЇ ЖИВУТЬ ПОРУЧ

Усе своє свідоме життя Микола Грач ходить у черевиках взуттєвої фабрики № 3, на якій сам же працює. Якби зношені ним черевики поставити в ряд, вони б чотири рази оперезали Землю по екватору.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

Купуйте горілку до 19.00.

НОВИНИ ТОРГІВЛІ

Молодий математик Ф. Досужко зробив цікавий розрахунок. Він довів, що якби всі продавці універсаму «Центральний» перебували на своїх робочих місцях, площу торговельних залів довелося б збільшити у 2,8 раза.

ВИЧЕРПНА ВІДПОВІДЬ

На запитання Г. Канюки, чи свіжі газети, кіоскер Н. Гладуш відповіла: «Не знаю, не пробувала!»

НОВІ ТОВАРИ

Нову модель телевізора почав випускати завод «Промінь». Вона краща за попередню модель на триста карбованців.

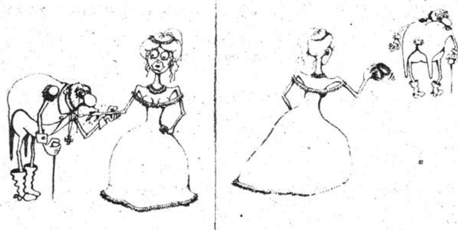
КОНТРАБАНДА!

Затримано на кордоні Г. Грача, який намагався провезти в нашу країну п'ять комп'ютерів. «Чи не для спекуляції ви їх везете?» — запитали Грача митники. «Що ви! — відказав той. — Просто на здачу дали!»

ОПИСКИ

У минулому номері газети було вміщено інформацію про те, як група рекетирів вимагала гроші з пасажирів у міському транспорті. Слід читати «група ревізорів» і далі за текстом.

Прийняв повідомлення
Кость ОЛЕГІВ.
Мал. Юрія ГОЛОВЧЕНКА.

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради України

Головний редактор
Сергій
ПРАВДЕНКО

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Засновник — Верховна Рада України

Адреса редакції:
252047
Київ, вул. Нестерова, 4

ТЕЛЕФОНИ:

Для довідок —
441-89-61
441-89-46

телефакс —
224-72-54

Відділ реклами —
441-89-44

Редакція розглядає рукописи, подані в першому примірнику машинопису

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

Залишаємо за собою право виправляти мову і скорочувати матеріали.

Рукописів не повертаємо.

За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Пересиланням скарг у різні інстанції редакція не займається.

Звертайтеся, будь ласка, безпосередньо до відповідних органів влади.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Індекс 60955

Загальний тираж 388.973.

Комбінат друку видавництва «Преса України», 252047 Київ, проспект Перемоги, 50.

Зам. 0311062.

1 2 3 4 5 6 7 8 9